

ພຣະວິນຍານແຫ່ງການພະຍາກອນ: ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ ແລະ ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ

ສອງແຜນຈາລຶກຂອງຮາບາກຸກ

Jeff Pippenger
2012-10-14

ຖ້ອຍຄຳແຫ່ງການຊື້ເຈງ

ໃນໄລຍະບໍ່ດົນມານີ້ ພວກເຮົາໄດ້ເລີ່ມກະກຽມການຖອດຄວາມຂອງ Habakkuk's Two Tables ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບການແປເປັນພາສາຕ່າງໆທີ່ປາກົດຢູ່ໃນເວັບໄຊຂອງພວກເຮົາ. ພາລະກິດໃນການປ່ຽນການນຳສະເໜີດ້ວຍຄຳເວົ້າໃຫ້ເປັນການນຳສະເໜີໃນຮູບຂຽນນັ້ນ ເປັນພາລະກິດທີ່ໜັກໜ່ວງກວ່າທີ່ອາດຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຄົນເຄີຍກັບຂັ້ນຕອນອັນຫຼາຍຫຼັກທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງຜ່ານໄປ ເພື່ອປ່ຽນການນຳສະເໜີດ້ວຍຄຳເວົ້າໃຫ້ເປັນການນຳສະເໜີໃນຮູບຂຽນ ພ້ອມກັບບັນຫາອັນຈຳເປັນທີ່ຕາມມາໃນການແປເປັນຮູບນັ້ນໃຫ້ເປັນພາສາຕ່າງໆໃນເວັບໄຊໃນທຸລະຍຸດ. ພວກເຮົາຫາກໍ່ເລີ່ມການກວດແກ້ສຳນວນຂອງການນຳສະເໜີທຳອິດໃນຈຳນວນເກົ່າສົບຫ້າບົດ ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄົ້ນພົບອີກຂັ້ນຕອນໜຶ່ງທີ່ພວກເຮົາຈຳຕ້ອງຜ່ານໄປເຊັ່ນກັນ. ສິ່ງນັ້ນກ່ຽວພັນກັບການພັດທະນາຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປຂອງຂ່າວສານນີ້ ນັບແຕ່ປີ 1989 ຈົນເຖິງປະຫວັດສາດປັດຈຸບັນຂອງພວກເຮົາ.

ໃນການນຳສະເໜີຕ່າງໆເມື່ອປະມານສິບຫ້າປີກ່ອນ ມີຄວາມຈິງຫຼາຍປະການທີ່ຍັງຢູ່ໃນຂັ້ນເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈ. ຄວາມຈິງປະການທຳອິດໃນບັນດາຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຂ້ອຍຈຳເປັນຕ້ອງຊື້ເຈງ ແມ່ນການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການມົນເລີ. ໃນເວລານັ້ນ ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈວ່າ ທູດສະຫວັນອົງທີສອງໄດ້ມາເຖິງເມືອຄຣິດຈັກໂປຣແຕສຕັງເລີ່ມປັດປະຕູຂອງຕົນຕໍ່ການນຳສະເໜີຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດຂອງມົນເລີ ພ້ອມກັບການສົນສຸດຂອງປີ 1843. ວິນລຽມ ມົນເລີ ໄດ້ຍຶດຖືການຄຳນວນເວລາແບບໜຶ່ງ ທີ່ລາວເຊື່ອວ່າຊັບອກວ່າປີ 1843 ເລີ່ມຕົ້ນໃນວັນທີ 22 ມີນາ 1843 ແລະສົ້ມສຸດໃນວັນທີ 22 ມີນາ 1844. ລາວເຄີຍຄິດວ່າ ຄຳພະຍາກອນທັງສາມຂໍ້ ທີ່ໃນທຸລະຍຸດໄດ້ຖືກບັນຈຸໄວ້ເທິງແຜນພູມສັກສິດສອງແຜ່ນນັ້ນ ຈະສົ້ມສຸດລົງໃນປີ 1843, ແລະລາວເຊື່ອວ່າບິນິນໄດ້ສົ້ມສຸດລົງໃນວັນທີ 22 ມີນາ 1844. ລາວຜິດຢູ່ສອງປະການ.

ຄຳພະຍາກອນສາມປະການ ຄື 1335 ວັນ ໃນດານເອນ 12, 2520 ປີຂອງ "ເຈດີເວລາ" ໃນເລວິນຕີ 26 ແລະ 2300 ວັນ ໃນດານເອນ 8 ໄດ້ຖືກ Miller ເຂົ້າໃຈວ່າ ສົ້ມສຸດລົງໃນເດືອນມີນາ ຂອງປີ 1844. ຕໍ່ຈາກນັ້ນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພາ Samuel Snow ໃຫ້ບໍ່ພຽງແຕ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານັ້ນສົ້ມສຸດລົງບໍ່ແມ່ນໃນປີ 1843 ແຕ່ໃນປີ 1844 ເທົ່ານັ້ນ; ແຕ່ Snow ຍັງໄດ້ເລີ່ມນຳໃຊ້ວິທີນັບເວລາແບບ Karite ອີກດ້ວຍ, ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນວິທີການນຳເວລາມາປະຍຸກຕາມທີ່ Miller ເຄີຍໃຊ້. Miller ໄດ້ໃຊ້ວິທີນັບເວລາແບບ Rabbinic/ອົງຕາມວັນສະເໝີພາກ ຊຶ່ງກ່ຽນກັບວິທີຈາກລະດູບານໄມ້ຜຸດໜຶ່ງໄປຫາລະດູບານໄມ້ຜຸດຖັດໄປ.

ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ນຳສະເໜີ "ສອງຕາຕະລາງ" ຂອງຮາບາກຸກ, ພວກເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມເປັນຈິງທາງປະຫວັດສາດນີ້ ແລະໄດ້ໃຊ້ປະສົບການຂອງມົນເລີເພື່ອກຳນົດວັນທີ 22 ມີນາ 1844 ໃຫ້ເປັນການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ

ແລະເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈ, ແລະຍັງຄົງເຂົ້າໃຈຢູ່, ວ່າການມາເຖິງຂອງທຸດສະຫວັນອົງນັ້ນສອດຄ່ອງກັບເວລາທີ່ພວກໂບຣແຕສແຕນໄດ້ປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດຂອງມົນເລີ, ແລະຂໍ້ຄວາມຕາຍໃນໄມ້ນັ້ນຈຸດອ້າງອີງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

“ໃນເດືອນມິຖຸນາ ຄ.ສ. 1842 ທ່ານມົນເລີໄດ້ບັນຍາຍເປັນຊຸດຄົງທຣີຂອງທ່ານທີ່ບົດຖະໜົນ Casco ໃນເມືອງ Portland. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າເປັນສິດພິເສດຢ່າງຍິ່ງທີ່ໄດ້ເຂົ້າພົບກັບບັນຍາຍເຫຼົ່ານີ້; ເພາະຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມທຸ້ຍ ແລະບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງພ້ອມທີ່ຈະພົບພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ການບັນຍາຍເປັນຊຸດຄົງທຣີຂອງນີ້ໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃນເມືອງຫຼາຍກວ່າຄົງທຳອິດ. ເວັ້ນແຕ່ບາງກໍລະນີນັ້ນກໍ່ຍາກຕ່າງໆໄດ້ປັບປະຕູໂບດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ທ່ານມົນເລີເຂົ້າໄປ. ຄຳເທດສະໜາຫຼາຍບົດຈາກທຳມາສນາຂອງທີ່ຕ່າງໆ ໄດ້ພະຍາຍາມເປີດໂບ່ງຄວາມຜິດພາດອັນຄາດວ່າເປັນຄວາມຄົງໄຄ້ຂອງຜູ້ບັນຍາຍ; ແຕ່ຝຸງຊົນຂອງຜູ້ພົບຄວາມກັງວົນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການປະຊຸມຂອງທ່ານ ແລະຫຼາຍຄົນບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປໃນອາຄານໄດ້. ບັນດາທີ່ປະຊຸມມີຄວາມສະຫງົບ ແລະເອົາໃຈໃສ່ຟັງເປັນພິເສດ.” Life Sketches, 27.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ການປັບປະຕູຂ່າວສານຂອງ Miller ໄດ້ໝາຍເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການປະຕິເສດທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດ, ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງ Miller ກ່ຽວກັບການນັບເວລາຕາມວິທີຂອງ Rabbinic/equinox-based ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງສົມມຸດວ່າ ວັນທີ 22 ມີນາ 1844 ເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການສິ້ນສຸດຂອງປີ 1843. ການນຳສະເໜີຂອງ Miller ໃນ Portland ໃນເດືອນມິຖຸນາ ປີ 1842 ແທ້ຈິງແລ້ວເປັນ waymark ທີ່ບົ່ງຊີ້ເຖິງການປະຕິເສດຢ່າງກ້າວໜ້າ ຊຶ່ງໃນທີ່ສຸດໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 18 ເມສາ 1844, ແຕ່ໃນເວລາຂອງການນຳສະເໜີເຫຼົ່ານັ້ນ ພວກເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ການປະຍຸກຕົວໃຊ້ຂອງ Samuel Snow ກ່ຽວກັບການນັບເວລາແບບ Karaite.

ໃນການນຳສະເໜີຄົງທຳອິດທີ່ພວກເຮົາເລີ່ມກວດແກ້ຕົ້ນສະບັບນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມເຫັນວ່າ ສິ່ງທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນເວລານັ້ນ ເບິ່ງເໝືອນຈະຂັດແຍ້ງກັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາສອນໃນປັດຈຸບັນ. ມັນຂັດແຍ້ງ ແລະກໍ່ຂັດແຍ້ງ. ນີ້ເປັນພຽງການເນັ້ນເຖິງການມາຢ່າງກ້າວໜ້າຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີສອງ ແລະຍັງເປັນຕົວຢ່າງຂອງການຖືກເປີດຜະນຶກອອກຢ່າງກ້າວໜ້າຂອງຂ່າວສານນີ້ ດັ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເຊັ່ນກັນໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການ Millerite. ບັນທຶກຄຳຊີ້ແຈງນີ້ອ່ານຈະກ່າວເຖິງຜູ້ທີ່ໄດ້ສະດຸດກັບການລະບຸຂອງພວກເຮົາວ່າ ວັນທີ 19 ເມສາ 1844 ເປັນຄວາມຜິດຫວັງຄົງທຳອິດຂອງ Millerite ແລະກັບສິ່ງທີ່ເຄີຍຖືກສອນໃນອະດີດ.

“ຂ່າວສານຂັ້ນໜຶ່ງ ແລະ ຂັ້ນສອງ ໄດ້ຖືກປະກາດໃນປີ 1843 ແລະ 1844, ແລະ ບັດນີ້ພວກເຮົາຍັງພາຍໃຕ້ການປະກາດຂອງຂ່າວສານຂັ້ນສາມ; ແຕ່ຂ່າວສານທັງສາມຂັ້ນຈະຕ້ອງຖືກປະກາດຕໍ່ໄປ. ບັດນີ້ກໍ່ຍັງຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງ ບໍ່ຕ່າງຈາກແຕ່ກ່ອນ ທີ່ຂ່າວສານເຫຼົ່ານັ້ນຈະຖືກປະກາດຊ້ຳແກ່ຜູ້ທີ່ກຳລັງສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ດ້ວຍບາກກາ ແລະ ດ້ວຍສຽງ ພວກເຮົາຕ້ອງປ່າວປະກາດຂ່າວນັ້ນ ໂດຍສະແດງລຳດັບຂອງມັນ ແລະ ການນຳໃຊ້ຂອງຄຳພະຍາກອນທັງຫຼາຍ ທີ່ນຳພວກເຮົາໄປເຖິງຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີສາມ. ຈະມີຂັ້ນສາມບໍ່ໄດ້ ຖ້າບໍ່ມີຂັ້ນໜຶ່ງ ແລະ ຂັ້ນສອງ. ຂ່າວສານເຫຼົ່ານີ້ພວກເຮົາຈະຕ້ອງມອບໃຫ້ແກ່ໂລກ ໃນສົງເພີມຕ່າງໆ, ໃນຄຳບັນຍາຍທັງຫຼາຍ, ໂດຍສະແດງຕາມແນວປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ເຖິງສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ແລະ ສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ.” Selected Messages, book 2, 104.

ສອງກະດານຂອງຮາບາກຸກ 2 ຈາກ 95

ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບປະຕິທິນຂອງມົນເລີໄທ ແລະ ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ

ໃນການນຳສະເໜີຄືງໜ້າສຸດຂອງພວກເຮົາ, ໄດ້ເກີດຄຳຖາມຂຶ້ນວ່າ ວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ຈະເປັນວັນທີສິບຂອງເດືອນທີ່ຈັດໄດ້ຢ່າງໃດ ໃນເມື່ອວ່າ ວັນທີ 22 ມີນາ 1844 ເປັນວັນທຳອິດຂອງເດືອນທຳອິດ. ພວກ Millerites ໃນເດືອນມີນາ 1844 ໄດ້ເຂົ້າໃຈຜິດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າເປັນການສິ້ນສຸດຂອງປີ 1843. ຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ກວດທົບຄືນໃໝ່ກ່ຽວກັບວິທີການນັບເວລາຕາມພຣະຄຳພີ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ຮັບການອະທິບາຍໃນປຶ້ມຂອງ Gerhard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, ໂດຍສະເພາະໃນໜ້າ 89 ແລະ 92. ເມື່ອພວກເຂົາເຊື່ອວ່າປີ 1843 ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ທົບທວນຄືນໃໝ່ສອງອົງປະກອບໃນຄວາມເຂົ້າໃຈເລື່ອງເວລາຂອງພວກເຂົາ: ການປ່ຽນຈາກປີ 1843 ເປັນ 1844, ແລະ ວັນທີທີ່ກຳນົດຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແລະຈຸດສິ້ນສຸດຂອງບັນດາປີ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດຄຳນວນວັນທີສິບຂອງເດືອນທີ່ຈັດໄດ້.

ຂ້າພະເຈົ້າມັກເນັ້ນຢູ່ເລື້ອຍໆວ່າ ນັບຈາກວັນທີ 22 ມີນາ ເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ ເປັນເວລາເຈັດເດືອນ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວຊື່ນຳວ່າ ນີ້ແມ່ນການເຄື່ອນໄຫວເດືອນທີ່ຈັດ, ແຕ່ກໍເປັນເລື່ອງທີ່ນຳສົນໃຈວ່າ ພວກມັນເລີ່ມໃຈໃຈເຊື່ອວ່າ ວັນທີ 22 ມີນາ ມີຄວາມສຳຄັນ, ແລະສິ່ງນີ້ກໍເປັນເຄື່ອງໝາຍໃນຄວາມຄຶດທີ່ຊ່ວຍໄດ້—ເມື່ອຜ່ານໄປອີກເຈັດເດືອນ ກໍຈະມາເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ. ນີ້ເປັນຂໍ້ເທັດຈິງ.

ຄວາມຜິດຫວັງ ແລະ ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ ບໍ່ໄດ້ເປັນການສຳເລັດຄົບຖ້ວນຂອງຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບເວລາ ແຕ່ກໍກົງກັນຂ້າມ ເປັນຜົນທີ່ເກີດຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງພວກມັນເລີ່ມໃຈ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງພວກເຂົານັ້ນເຮັດໃຫ້ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ ແລະ ຄວາມຜິດຫວັງ ເກີດຂຶ້ນ; ບໍ່ມີຄຳພະຍາກອນໃດທີ່ລະບຸໄວ້ໂດຍສະເພາະວ່າ ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າຈະເລີ່ມຕົ້ນໃນຈຸດໃດຈຸດໜຶ່ງ. ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາທີ່ວ່າ ປີ 1843 ໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປແລ້ວໃນວັນທີ 22 ມີນາ 1844 ເປັນສິ່ງທີ່ກົງໃຫ້ເກີດຄວາມຜິດຫວັງ.

ດາມສະເຕັກກ່າວວ່າ:

ເຖິງແມ່ນວ່າການນັບໄລ່ແບບກາຣາອິດ ຊຶ່ງຊື່ວ່າປີຂອງຊາວຢິວສິ້ນສຸດລົງໃນວັນພະຈັນໃໝ່ເມື່ອວັນທີ 17 ເມສາ 1844 ໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມໃນບັນດາອາລະສານສຳຄັນຂອງຂະບວນການມັນເລີ່ມໃຈ, ແຕ່ຜູ້ເຊື່ອສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ມຸ່ງຄວາມຄາດຫວັງໄປຫາວັນທີ 21 ມີນາ 1844 ເປັນເວລາແຫ່ງການສະເດັດກັບມາຂອງພຣະຄຣິດ. ນອກເໜືອຈາກຂະບວນການມັນເລີ່ມໃຈແລ້ວ, ວັນທີ 21 ມີນາ ເປັນວັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະມີຄວາມຄາດໝາຍຢ່າງທົ່ວໄປວ່າ ລະບົບແອດເວັນທີ່ສົມທົງໝົດຈະຖືກໂຄ່ນລົ້ມລົງຢ່າງສິ້ນເຊີງໃນວັນທີນັ້ນ.

ພວກເຮົາໄດ້ອ່ານເມື່ອບໍ່ນานວ່າ ມັນເລີ່ມໄດ້ຄາດຫວັງວັນທີນັ້ນ. ພວກມັນເລີ່ມໃຈໃນສ່ວນໃຫຍ່ກ່າວວ່າຈັບຕາເບິ່ງວັນທີນັ້ນເຊັ່ນກັນ, ແລະແມ່ນແຕ່ຜູ້ຄົດຄ້ານຂອງເຂົາກໍຮູ້ເລື່ອງນີ້ ແລະກໍລັງຄອຍເບິ່ງມັນເພື່ອໃຊ້ເປັນຫຼັກຖານວ່າ ພວກມັນເລີ່ມໃຈເປັນຜ່າຍຜິດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈມາດຕະຖານ. ຫຼັງຈາກວັນນັ້ນໄດ້ຜ່ານໄປແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍເລີ່ມກວດສອບຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບເວລາຢ່າງລະອຽດຍິ່ງຂຶ້ນ, ຊຶ່ງໄດ້ນຳພາພວກເຂົາໄປສູ່ວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ສິ່ງນີ້ໃຫ້ຈຸດອ້າງອີງສຳລັບຄຳຖາມທີ່ໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນເມື່ອບໍ່ນານ.

ໄລຍະເວລາແຫ່ງການລໍຖ້າ ແລະ ນິມົດຄົງທຳອິດຂອງ Ellen White

ມື້ນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການໃຊ້ເວລາເພີ່ມຂຶ້ນໃນການພິຈາລະນາເຖິງເວລາແຫ່ງການຖ້າຄອຍ. ສິ່ງນີ້ສຳຄັນ ເພາະວ່າເຮົາກຳລັງກ່າວເຖິງນິມົດຄົງທຳອິດຂອງ Ellen White ຊຶ່ງໃນນັ້ນນາງໄດ້ກ່າວວ່າ ແສງສະຫວ່າງອັນເຈດີຈຳທຶນທາງໄປສູ່ສະຫວັນນັ້ນຄືສິ່ງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນ, ແລະຖ້າທ່ານປະຕິເສດແສງນັ້ນ

ທ່ານກໍຈະຕົກອອກຈາກທາງໄປສູ່ສະຫວັນ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍາລັງພະຍາຍາມສະແດງວ່າ
ສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນໃນນິມິດຂອງນາງນັ້ນ ຄອບຄຸມປະຫວັດທັງໝົດຂອງຂ່າວສານທູດສະຫວັນອົງທີສອງ.

ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີບັນຫາອັນໃດໃນການກ່າວວ່າ ສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນໃນນິມິດນັ້ນ,
ຊຶ່ງຢູ່ໃນຕົ້ນທາງ ແລະ ສ່ອງແສງຕະຫຼອດເສັ້ນທາງ, ເປັນຕົວແທນປະຫວັດສາດຂອງພວກມັນເລີຍໃນຕົ້ນປີ
1840 ຫາ 1844. ພະລັງຂັບເຄື່ອນຂອງປະຫວັດສາດນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງຖືກເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງ.
ການສຳເລັດສົມບູນຂອງສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນນັ້ນເອງ ເກີດຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ວັນທີ 12 ຫາ 17 ສິງຫາ,
ເມື່ອຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ຖືກປະກາດໃນການບະຊຸມຄ້າຍ Exeter,
ແລ້ວຈາກນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ນຳຂ່າວສານນັ້ນໄປປະກາດເປັນເວລາປະມານສອງເດືອນ—ເດືອນກັນຍາ ແລະ
ເດືອນຕຸລາ, ສອງເດືອນກັບອີກຫ້າວັນ. ກ່ອນວັນທີ 22 ຕຸລາ,
ພວກເຂົາກໍາລັງຕຽມພ້ອມສຳລັບການສະເດັດກັບມາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
ໄລຍະເວລາສອງເດືອນນີ້ແມ່ນປະຫວັດສາດຂອງສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ທ່ານບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄລຍະເວລານີ້ໄດ້ຖ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຂັ້ນຕອນຕ່າງໆທີ່ນຳເຂົ້າສູ່ມັນ. ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ,
ສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ, ໃນຄວາມໝາຍທີ່ຈຳເພາະກວ່ານັ້ນ, ແມ່ນປະຫວັດສາດຂອງເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ,
ຊຶ່ງດຳເນີນຕໍ່ໄປຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ການຊອກຫາຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນສາມອົງ

ນີ້ແມ່ນປະຫວັດສາດຂອງຊ່ວງປີ 1840 ເຖິງ 1844. ມີຂໍ້ຄວາມຫຼາຍຕອນໃນພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ
ທີ່ຊົດເຕີ້ໄວທົ່ວອອກພວກເຮົາວ່າ ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ວ່າຈະຈັດວາງຂ່າວສານເຫຼົ່ານັ້ນໄວ້ບ່ອນໃດ.
ເມື່ອທ່ານເລີ່ມຈັດວາງຂ່າວສານເຫຼົ່ານັ້ນ, ທ່ານຈະຕະຫຼັກວ່າ
ຂ່າວສານທັງຫມົດມາເຖິງໃນຈຸດເວລາອັນແນ່ນອນໜຶ່ງ ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຮັບລົດເດດ.

ທູດອົງທຳອິດມາເຖິງໃນປີ 1798 ໃນເວລາແຫ່ງອະວະສານ, ເມື່ອພຣະທຳພຣະທຳດານເືອນຖືກເປີດຜະນຶກ
ແລະມີຄວາມຮູ້ເພີ່ມເພີນຂຶ້ນ. ຂ່າວສານຂອງທູດອົງທຳອິດໄດ້ຮັບການປະທານລົດອຳນາດໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ
1840, ເມື່ອຫຼັກການປີ-ວັນໄດ້ຮັບການຢືນຢັນຕາມໂລກທັງສາມ, ນຳລົງມາຊຶ່ງທູດໃນພຣະນິມິດ 10,
ອັນເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການປະທານລົດອຳນາດແກ່ຂ່າວສານຂອງທູດອົງທຳອິດ.

ທູດສະຫວັນອົງທີສອງມາເຖິງໃນເດືອນມິຖຸນາ ປີ 1842. ພວກເຮົາໄດ້ອ່ານໃນມື້ວານນີ້ວ່າ ໃນເດືອນມິຖຸນາ ປີ
1842 ທ່ານ Miller ໄດ້ນຳສະເໜີຊຸດຄຳບັນຍາຍຄັ້ງທີສອງຂອງທ່ານທີ່ໂບດ Casco Street.
ດ້ວຍຂໍ້ຍົກເວັ້ນພຽງເລັກນ້ອຍ, ໂບດ Protestant ໄດ້ປົດປະຕູຂອງພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນເດືອນມິຖຸນາ ປີ 1842
ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງຈຶ່ງມາເຖິງ, ເພາະວ່າເມື່ອໃດທີ່ໂບດ Protestant
ແຫ່ງໃດໜຶ່ງປົດປະຕູຂອງຕົນຕໍ່ຕ້ານຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ມັນກໍກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງ
Babylon. ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງເປັນການເອົາໃຫ້ອອກມາຈາກ Babylon.
ມັນເປັນການດຳເນີນໄປເປັນລຳດັບ.

ຊົດເຕີ້ໄວທົ່ວໄດ້ບໍ່ອອກເຮົາວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກໂບຣເທສຕັງໄດ້ເລີ່ມປົດປະຕູຂອງພວກເຂົາໃນເດືອນມິຖຸນາ ປີ
1842, ແຕ່ການຮ້ອງເອົາໃຫ້ອອກຈາກບາບໂລນ—ຊຶ່ງເປັນເນື້ອຫາຂອງຂ່າວສານທູດສະຫວັນອົງທີສອງ—ກໍບໍ່
ໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນຢ່າງແທ້ຈິງຈົນກວ່າລະດູຮ້ອນ ປີ 1844.

ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງໄດ້ມາເຖິງໃນເດືອນມິຖຸນາ ຄ.ສ. 1842
ແລະໄດ້ຮັບການເສີມພະລັງດ້ວຍຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ, ວັນທີ 12–17 ສິງຫາ ຄ.ສ. 1844,
ໃນການບະຊຸມຄ້າຍ Exeter.

ທູດສະຫວັນອົງທຶສາມມາເຖິງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ເພາະວ່າໃນວັນນັ້ນທາງເຂົ້າສູ່ບ່ອນບໍລິສຸດທຶສຸດໄດ້ຖືກເປີດອອກ, ບ່ອນທີ່ມະນຸດສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າບັດນີ້ພຣະຄຣິດຊົງເປັນມະຫາປະໂລຫິດຢູ່ໃນບ່ອນບໍລິສຸດທຶສຸດ. ໃນທີ່ນັ້ນ ຫົບແຫ່ງພັນທະສັນຍາໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ ແລະໃນຫົບນັ້ນມີພຣະບັນຍັດສົບປະການ. ເມື່ອຊົດສະເຕີໄວທ໌ ໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າໄປໃນບ່ອນບໍລິສຸດທຶສຸດ ແລະໄດ້ເບິ່ງພຣະບັນຍັດສົບປະການ, ນາງໄດ້ເຫັນວ່າພຣະບັນຍັດເລື່ອງວັນຊະບາໂຕໄດ້ສ້ອງປະກາຍເດັ່ນກວ່າຂອບໃຈ, ຊຶ່ງບົ່ງບອກເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງວັນຊະບາໂຕໃນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ. ມັນຈະເປັນການທົດສອບກ່ຽວກັບວັນຊະບາໂຕຫຼືວັນອາທິດ. ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ເນື້ອຫາຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມໄດ້ມາເຖິງ.

ລັກສະນະຮ່ວມຢ່າງໜຶ່ງຂອງຂ່າວສານທັງສາມຄື ເມື່ອຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມມາເຖິງໃນປີ 1798 ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຂົ້າໃຈມັນ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍົກຕັ້ງ William Miller ຂຶ້ນໃຫ້ເປັນຜູ້ສື່ຂ່າວຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ, ແຕ່ກໍບໍ່ແມ່ນຈົນກວ່າປີ 1818—ຊຶ່ງແມ່ນອີກຊາວປັດມາ—ທີ່ Miller ເລີ່ມເຂົ້າໃຈຂ່າວສານນັ້ນ. ຂ່າວສານມາເຖິງແລ້ວ, ແຕ່ຕ້ອງໃຊ້ເວລາກ່ອນທີ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຮັບຮູ້ມັນ, ແລະເມື່ອນັ້ນມັນຈຶ່ງໄດ້ຮັບລົດອຳນາດ.

ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມໄດ້ມາເຖິງໃນເດືອນມິຖຸນາ ປີ 1842, ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ຕິດຕາມມັນເລີຍໃດໃນປີ 1842 ເລີຍເອີ້ນບັນດາຄຣິດຈັກໂປຣເຕສແຕນວ່າ ບາບໂລນ. ພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ສິ່ງນັ້ນເທື່ອ. ຈົນກະທັ້ງເຖິງລະດູຮ້ອນຂອງປີ 1844 ພວກເຂົາຈຶ່ງເລີ່ມຮັບຮູ້ມັນ ແລະ ເອີ້ນຜູ້ຄົນໃຫ້ອອກຈາກຄຣິດຈັກທັງຫຼາຍ. ຂ່າວສານນັ້ນມາເຖິງກ່ອນ, ຈາກນັ້ນຈຶ່ງຖືກເຂົ້າໃຈ, ແລະ ຈາກນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຮັບລົດອຳນາດ.

ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ເມື່ອ Hiram Edson ໄດ້ຮັບບົດເຫັນພຣະຄຣິດຊົງຍ້າຍຈາກບ່ອນບໍລິສຸດໄປສູ່ບ່ອນບໍລິສຸດທຶສຸດ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງບາງປະການກ່ຽວກັບການປ່ຽນແປງໃນການປະຕິບັດພະລາຊະກິດຂອງພຣະຄຣິດ. ແຕ່ໃນວັນທີ 23 ຕຸລາ 1844 Hiram Edson ຍັງບໍ່ພ້ອມທີ່ຈະຂຽນບົດຄວາມ ຫຼືເທດສະໜາເລື່ອງວັນອາທິດເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ. ພວກເຂົາຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ ຈົນກວ່າຈະພົ້ນໄລຍະເວລານັ້ນໄປ.

ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມໄດ້ຮັບລົດອຳນາດ ດັ່ງທີ່ຊາວແອດເວັນຕົສວັນເສົາທົດຈັດຮຸ້ນ ເມື່ອທູດສະຫວັນອົງທຶສາມໃນພຣະນິມິດ 18 ເຂົ້າຮ່ວມກັບມັນ. ສຳລັບຜູ້ທີ່ກຳລັງຮັບຊົມສົ່ງຜ່ານ LiveStreaming ຫຼືຮັບຊົມໃນພາຍຫຼັງຜ່ານ DVDs, ທ່ານອາດຕ້ອງການໂຕ້ແຍ້ງເລື່ອງເວລາທີ່ທູດສະຫວັນອົງທຶສາມເຂົ້າຮ່ວມກັບອົງທຶສາມ ໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001. ໃນຈຸດນີ້ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ກຳລັງຍົກຂໍ້ໂຕ້ແຍ້ງໃດໆກ່ຽວກັບເລື່ອງນັ້ນ ແຕ່ພວກເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດມັນເລີຍກັນ: ທູດສະຫວັນອົງທຶສາມເຂົ້າຮ່ວມກັບທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ ເມື່ອຕົກ Twin Towers ພັງລົງ ແລະນີ້ແມ່ນຈຸດທີ່ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມໄດ້ຮັບລົດອຳນາດ.

ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນທັງສາມມີລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້: ມັນມາເຖິງ, ຖືກເຂົ້າໃຈ, ແລ້ວຈຶ່ງຖືກເສີມດ້ວຍລົດອຳນາດ.

ການປົດປະຕູສອງຄັ້ງ ແລະ ການຊຳລະພຣະວິຫານສອງຄັ້ງ

ໃນເດືອນມິຖຸນາ ປີ 1842, ປະຕູບານຫຼັກໄດ້ເລີ່ມປົດລົງ ໂດຍມີເຄື່ອງໝາຍຄື ບັນດາຄຣິດຕະຈັກໂປຣເຕສຕັ້ງໄດ້ປົດປະຕູຂອງຕົນຕໍ່ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງປະຫວັດສາດນີ້ ພວກເຮົາເຫັນປະຕູບານຫຼັກກຳລັງປົດລົງ,

ແລະໃນຕອນທ້າຍຂອງປະຫວັດສາດນີ້—ຄືປະຫວັດສາດຂອງທູດສະຫວັນອົງທື່ອງ—ປະຖູນນັກບົດລົງອີກຄັ້ງ, ຄືປະຖູນເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງບໍລິສຸດທິສຸດ, ປະຖູນໃນຄຳອຸປະມາເລື່ອງຍິ່ງພົມມະຈັນສົບຄົນ.

ການປົດປະຕູສອງຄັ້ງນີ້ເປັນຫຼັກໝາຍສຳຄັນທີ່ຄວນບັນທຶກໄວ້, ໂດຍສະເພາະຫາກທ່ານຈະພິຈາລະນາເຖິງການຊຳລະພຣະວິຫານສອງຄັ້ງ. ພຣະຄຣິດໄດ້ຊຳລະພຣະວິຫານສອງຄັ້ງໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກ, ແລະ ຊົດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າ ໃນຕອນປາຍຂອງໂລກນີ້ຈະມີການຊຳລະພຣະວິຫານສອງຄັ້ງ, ດັ່ງທີ່ເຄີຍມີໃນສະໄໝຂອງພວກມົນເລໂຣຕ໌. ການຊຳລະພຣະວິຫານໃນສະໄໝຂອງພວກມົນເລໂຣຕ໌ສາມາດກຳນົດໄດ້ທີ່ການປົດປະຕູໃນເດືອນມິຖຸນາ 1842—ປະຖູນອົງຂອງພຣະວິຫານ ຄືພຣະສາສະໜາໂບຣແຕສຕັ້ງ—ແລະ ທີ່ການຊຳລະພຣະວິຫານຄັ້ງທີສອງ, ເມື່ອການຊຳລະພຣະວິຫານຂອງພວກມົນເລໂຣຕ໌ໄດ້ສຳເລັດລົງ.

ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາເຖິງໄລຍະເວລາແຫ່ງການລຳຖ້ຳ. ໃນປະຫວັດສາດນີ້ຂອງທູດສະຫວັນອົງທື່ອງ, ໄລຍະເວລາແຫ່ງການລຳຖ້ຳເລີ່ມເຂົ້າມາໃນວັນທີ 22 ມີນາ 1844, ແລະຖືກປະກົດໄວ້ດ້ວຍການຊຳລະພຣະວິຫານສອງຄັ້ງ. ນັ້ນຄືຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທື່ອງ.

ນັກເປັນເລື່ອງຂອງກິດໂອນດ້ວຍ. ໃນເລື່ອງຂອງກິດໂອນມີການຊຳລະລ້າງສອງຄັ້ງ, ຊຶ່ງເປັນໜຶ່ງໃນສັນຍະລັກຂອງການຊຳລະພຣະວິຫານສອງຄັ້ງ ແລະ ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທື່ອງ.

ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ ແລະ ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນໃນຄຳພະຍາກອນ

ໃຫ້ພວກເຮົາເລີ່ມການສຶກສາຂອງພວກເຮົາດ້ວຍຂໍ້ຄວາມອ້າງອີງຈາກ Spiritual Gifts, ແຫຼ່ງ 1, ໜ້າ 195–196. ພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາເວລາແຫ່ງການລຳຖ້ຳເພື່ອເຂົ້າໃຈຄວາມເຊື່ອມໂຍງຂອງມັນກັບສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ, ເພາະພວກເຮົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ; ຖ້າພວກເຮົາເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ພວກເຮົາຈະຕົກອອກຈາກເສັ້ນທາງລົງໄປສູ່ໂລກຄົນຊົ່ວທີ່ຢູ່ຂ້າງລຸ່ມ.

ທູດສະຫວັນຫຼາຍອົງໄດ້ຖືກສົ່ງມາເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອທູດສະຫວັນຜູ້ຊົງລົດຈາກສະຫວັນ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຕ່າງໆ ຊຶ່ງເບິ່ງປະດູດດັ່ງວ່າດັ່ງຢູ່ທຸກແຫ່ງວ່າ, “ຈົ່ງອອກມາຈາກນາງ, ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເອີຍ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີສ່ວນໃນບາບຂອງນາງ, ແລະເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບໄພພິບັດຂອງນາງ; ເພາະວ່າບາບຂອງນາງໄດ້ກ້ອງສູງເຖິງສະຫວັນແລ້ວ, ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງລະນຶກເຖິງຄວາມອະທຳຂອງນາງ.” ຂ່າວສານນີ້ເບິ່ງປະດູດດັ່ງເປັນການເພີ່ມເຂົ້າມາໃຫ້ແກ່ຂ່າວສານທີ່ສາມ, “—ບັດນີ້, ນາງຫາກໄດ້ອ້າງພຣະນິມົດ 18:4 ວ່າ, “ຈົ່ງອອກມາຈາກນາງ, ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເອີຍ, . . .” ແລະນາງກ່າວວ່າ, “ຂ່າວສານນີ້ເບິ່ງປະດູດດັ່ງເປັນການເພີ່ມເຂົ້າມາໃຫ້ແກ່ຂ່າວສານທີ່ສາມ [ຂອງທູດສະຫວັນ] ແລະໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບມັນ, ເໝືອນດັ່ງສຽງຮ້ອງໃນຕອນທ່ຽງຄືນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທື່ອງໃນປີ 1844.”

ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທື່ອງມາຮອດໃນເດືອນມິຖຸນາ ປີ 1842, ແລະ ການຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບມັນໃນເດືອນສິງຫາ ປີ 1844. ການເທລົງມາຂອງພຣະວິນຍານເໝືອນຂ່າວສານນີ້—ການເອີ້ນໃຫ້ອອກຈາກບາບໃລນ—ແມ່ນປະຫວັດສາດທີ່ຊົດເຕີໄວທ໌ໃຊ້ເພື່ອພັນລະນາປະຫວັດສາດຂອງວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001, ເມື່ອຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທື່ອງໄດ້ຖືກເຂົ້າຮ່ວມໂດຍທູດສະຫວັນອົງທື່ອງ. ທູດສະຫວັນອົງທື່ອງນັ້ນຄືເວລາທີ່ທູດສະຫວັນຜູ້ຊົງຮົດໃນ ພຣະນິມົດ 18 ລົງມາ.

“ຂໍ້ຄວາມນີ້ເບິ່ງເໝືອນວ່າເປັນສ່ວນເພີ່ມເຂົ້າໃນຂໍ້ຄວາມທີ່ສາມ ແລະໄດ້ປະສານເຂົ້າກັບມັນ ເໝືອນດັ່ງທີ່ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນໄດ້ປະສານເຂົ້າກັບຂໍ້ຄວາມຂອງທູດສະຫວັນອົງທື່ອງໃນປີ 1844.

ພຣະສົມມາສາສະໜາໄດ້ສະຖາປະນາທິດສະດີຊົນຜູ້ອົດທົນ ແລະລໍຖ້າ, “ພຣະສົມມາສາສະໜາໄດ້ສະຖາປະນາທິດສະດີຊົນຜູ້ອົດທົນ—ອັນໃດ? ຜູ້ລໍຖ້າ. ບັນດາທິດສະດີຊົນຜູ້ອົດທົນ ແລະລໍຖ້າ. ເຂົາໃຈບໍ່? ບັນດາທິດສະດີຊົນຜູ້ລໍຖ້າ; ເພາະວ່າ ບັນດາພຣະເຈົ້າໃນປະຫວັດສາດທຳມະຍາກອນກ່າວວ່າ, “ຄວາມສຸກມີແກ່ຜູ້ທີ່ອຍຖ້າ ແລະມາເຖິງ 1335. ເຖິງແມ່ນນິດົນນີ້ຈະຊັກຊ້າ, ຈົ່ງອຍຖ້າມັນ.” ຜູ້ຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເຫລົ່າມາຢ່າງອຸດົມຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຄົບຖ້ວນທິດສະດີຊົນຜູ້ລໍຖ້າ.”

ສະຫງ່າສະໝັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖາປະນາທິດສະດີຊົນຜູ້ອົດທົນແລະອຍຖ້າ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ປະກາດຄຳເຕືອນອັນເຂັ້ມຂົ້ງຄັ້ງສຸດທ້າຍໂດຍບາດສະຈາກຄວາມຍື່ນກົວ, ປະກາດການລົ້ມລົງຂອງບາບໂລນ, ແລະຮຽກຮ້ອງປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ອອກມາຈາກນາງ; ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະພົ້ນຈາກຄຳພິພາກສາອັນນຳສະພິງກົວຂອງນາງ.”—ແນ່ນອນ, ນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບຍຸກສະໄໝຂອງພວກເຮົາ; ແຕ່ບັນດາວິສຸດຊົນຜູ້ອຍຖ້າໃນຍຸກສະໄໝຂອງພວກເຮົາ ໄດ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້ວ່າໜ້າໂດຍບັນດາວິສຸດຊົນຜູ້ອຍຖ້າໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການມົນເລືອກ ຊຶ່ງພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາຢູ່.

“ແສງສະຫວ່າງທີ່ສ້າງລົງເຖິງຜູ້ທີ່ອຍຖ້າຢູ່ນັ້ນ ໄດ້ຊອກຊອນເຂົ້າໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງ, ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ມີແສງສະຫວ່າງຢູ່ໃນຄຣິດຕະຈັກທັງຫຼາຍ ຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຍື່ນ ແລະບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດຂ່າວສານທັງສາມ ກໍໄດ້ຕອບສະໜອງຕໍ່ສຽງເອີ້ນນັ້ນ ແລະໄດ້ອອກຈາກຄຣິດຕະຈັກທີ່ຕົກຕຳແລ້ວ.”—ນີ້ຄື “ຈົ່ງອອກມາຈາກນາງ, ຊົນຊາດຂອງເຮົາເອີ້ນ!” ນີ້ກ່າວເຖິງບັນດາຜູ້ທີ່ອອກມາຈາກຄຣິດຕະຈັກແຫ່ງບາບໂລນໃນຍຸກສະໄໝຂອງເຮົາ ເມື່ອກົດໝາຍວັນອາທິດມາເຖິງສະຫະລັດອາເມຣິກາ. ພວກເຂົາແມ່ນຄຣິດຕະຈັກທີ່ຕົກຕຳແລ້ວ, ຄຣິດຕະຈັກແຫ່ງບາບໂລນ.

“ຫຼາຍຄົນໄດ້ເຂົ້າສູ່ວັຍແຫ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບນັບແຕ່ເມື່ອຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້ຖືກປະກາດ, ແລະແສງສະຫວ່າງໄດ້ສ້າງມາເຖິງພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາໄດ້ຮັບສິດພິເສດໃນການເລືອກຊີວິດ ຫຼື ຄວາມຕາຍ.”—ບັນດານັກກຳລັງກ່າວວ່າ ໃນຄຣິດຈັກໂບຣແຕສຕັ້ງໃນປັດຈຸບັນນີ້ ມີຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ບັນລຸວັຍແຫ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບນັບແຕ່ວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844; ແລະ ນີ້ກໍເປັນຄວາມຈິງ. ປະຊາຊົນໃນຄຣິດຈັກໂບຣແຕສຕັ້ງໃນປັດຈຸບັນນີ້ ບໍ່ໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ໃນເວລາທີ່ຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີສາມ ມາເຖິງໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການມົນເລືອກ. ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຖືກໃຫ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການປະຕິເສດທີ່ຄຣິດຈັກໂບຣແຕສຕັ້ງໄດ້ກະທຳໃນຊ່ວງເວລາຂອງພວກເຂົາ, ແລະນີ້ເປັນຈຸດສຳຄັນທີ່ຄວນສັງເກດໄວ້ ຖ້າທ່ານເຄີຍສຶກສາວ່າປະຫວັດສາດຂອງພຣະຄຣິດເປັນພາບປະກອບແຫ່ງອະວະສານຂອງໂລກແນວໃດ; ເພາະວ່າ ໃນທາງເທັກນິກ ແລະ ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ເຢຣູຊາເລັມສາມາດຖືກທຳລາຍໄດ້, ແລະຄວນຈະຖືກທຳລາຍແລ້ວ ໃນ ຄ.ສ. 34.”

ມີເວລາແຫ່ງການທົດລອງ 490 ປີທີ່ຖືກຕັດອອກໃຫ້ແກ່ຊາວຢິວ ຈາກ 2300 ປີທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ໃນດານເອນ 8 ແລະ ດານເອນ 9. 490 ປີນັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນ ຄ.ສ. 34 ດ້ວຍການຖືກແກວ່ງຫົນຂອງສະເຕຟາໂນ. ໃນຈຸດນັ້ນ, ໃນຄວາມໝາຍແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ເຢຣູຊາເລັມຄວນຈະຖືກທຳລາຍ, ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍຈົນຮອດປີ 70. ໃນ The Great Controversy, ຊິດສະເຕີໄວທ໌ ກ່າວເຖິງປະຫວັດສາດນັ້ນໃນທຳນອງດຽວກັນ. ນາງກ່າວວ່າ ມີດັກກັນອ້ອມແລະຄົນອື່ນໆທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຍື່ນຂ່າວສານຂອງພຣະຄຣິດແລະພວກສາວົກກ່ອນປີ 34, ແລະ ພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ ໄດ້ປະທານເວລາໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ປະເຊີນກັບຂ່າວສານນັ້ນກ່ອນການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມ. ນາງຊີ້ໃຫ້ເຫັນ—ດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດກະທຳເຊັ່ນດຽວກັນ—ວ່າ ການທຳລາຍເຢຣູຊາເລັມເປັນພາບປະກອບຂອງອະວະສານຂອງໂລກ.

ປະຫວັດສາດນັ້ນເປັນການພາກອນລ່ວງໜ້າເຖິງປະຫວັດສາດອັນແທ້ຈິງທີ່ນາງກຳລັງກ່າວເຖິງ.
ເມື່ອກົດໝາຍວັນອາທິດມາເຖິງສະຫະລັດອາເມລິກາ
ແລະຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ໄປເຖິງບັນດາຄຣິດຈັກທຶກລົມໃນທຸລະກິດແລ້ວ,
ບຸດທຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັດນຢູ່ໃນບາບໂລນ ຈະບໍ່ຖືກນັບຜິດຊອບຕໍ່ການປະຕິເສດທຸລະກິດຈັກຂອງພວກເຂົາ
ຫຼືບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ກະທຳໄວ້ໃນສັດຕະວັດທີ 19.

ຫຼາຍຄົນໄດ້ບັນລຸເຖິງວັຍແຫ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບແລ້ວນັບແຕ່ເວລາທີ່ຂ່າວສານເຫຼົ່ານີ້ຖືກປະກາດ,
ແລະແສງສະຫວ່າງໄດ້ສ້ອງມາເຖິງພວກເຂົາ,
ແລະພວກເຂົາໄດ້ຮັບສົດພິເສດໃນການເລືອກຊີວິດຫຼືຄວາມຕາຍ. ບາງຄົນໄດ້ເລືອກຊີວິດ,
ແລະໄດ້ຍືນຍົດຮ່ວມກັບຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຕົນ,
ແລະຮັກສາພຣະບັນຍັດທັງປວງຂອງພຣະອົງ. ຂ່າວສານທີ່ສາມຈະຕ້ອງກະທຳວຽກຂອງມັນ;
ທຸກຄົນຈະຕ້ອງຖືກທົດສອບໂດຍຂ່າວສານນັ້ນ,
ແລະຜູ້ອັນປະເສີດທັງຫຼາຍຈະຕ້ອງຖືກເອົາອອກມາຈາກອົງການສາສະໜາທັງຫຼາຍ.
ອຳນາດອັນຊັກຊຸງຢ່າງແຮງກ້າເຄືອນໄຫວຜູ້ທີ່ຊີວິດຈົງ, ໃນຂະນະທີ່ການສຳແດງແຫ່ງລັດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ
ກັກໄວ້ດ້ວຍຄວາມຍືນຍົງບັນດາຍາດພັນອົງແລະໝູ່ມືດ, ແລະພວກເຂົາບໍ່ກ້າ,
ທັງບໍ່ມີອຳນາດທີ່ຈະ, ຂັດຂວາງຜູ້ທີ່ຮູ້ສຶກວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງກະທຳວຽກຢູ່ເທິງພວກເຂົາ.
ຄຳເອີ້ນຄັ້ງສຸດທ້າຍຖືກນຳໄປເຖິງແມ່ນກະທັ້ງບັນດາທາດຜູ້ຍາກຈົນ,
ແລະບັນດາຜູ້ເຄົາລົບພຣະເຈົ້າໃນໝູ່ພວກເຂົາ, ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳອັນຖອມຕົນ,
ໄດ້ຂັບຂານບົດເພງແຫ່ງຄວາມປັດຢືນດີອັນລົ້ນເຫຼືອອອກມາ
ເມື່ອຄາດຫວັງເຖິງການປົດປ່ອຍອັນເປັນສຸກຂອງພວກເຂົາ,
ແລະນາຍຂອງພວກເຂົາບໍ່ອາດຫ້າມພວກເຂົາໄດ້;
ເພາະຄວາມຍືນຍົງແລະຄວາມພິສະວົງກັກພວກເຂົາໄວ້ໃຫມ້ດົງງຸບ. ການອັດສະຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຖືກກະທຳຂຶ້ນ,
ຄົນເຈັບປ່ວຍໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍ, ແລະໝາຍສຳຄັນກັບການອັດສະຈັນຕ່າງໆຕິດຕາມບັນດາຜູ້ເຊືອ.
ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ໃນພາລະກິດນັ້ນ, ແລະທຸກວິສຸດຊົນ, ໂດຍບໍ່ຍຳນຜົນຕາມມາ,
ກໍດຳເນີນຕາມຄວາມເຊືອອັນແນ່ແຈ້ງແຫ່ງຈິດສຳນຶກຂອງຕົນເອງ,
ແລະເຂົ້າຮ່ວມກັບຜູ້ທີ່ກຳລັງຮັກສາພຣະບັນຍັດທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າ;
ແລະພວກເຂົາໄດ້ປະກາດຂ່າວສານທີ່ສາມອອກໄປຢ່າງມີລັດເດດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າຂ່າວສານທີ່ສາມຈະສົ່ງ
ນສຸດລົງດ້ວຍລັດເດດແລະກຳລັງອັນເໝືອນກວ່າສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.

ໃນສອງວັກນີ້

ນີ້ແມ່ນຄັ້ງທີສອງທີ່ນາງໄດ້ບຽບທຽບປະຫວັດຂອງພວກເຮົາໃນເລື່ອງກົດໝາຍວັນອາທິດໃນຕອນທ້າຍຂອງໂລກ
ກັບປະຫວັດຂອງສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ. ໃນຄັ້ງທຳອິດ ນາງກ່າວວ່າ ທູດສະຫວັນອົງຊົງລົດໃນພຣະນິມິດ 18
ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບທູດສະຫວັນອົງທີສາມ

ເຫມືອນດັ່ງທີ່ສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບທູດສະຫວັນອົງທີສອງ.

ແມ່ນແຕ່ວ່ານາງກຳລັງກ່າວເຖິງປະຫວັດຂອງວິກິດການກົດໝາຍວັນອາທິດ

ນາງກໍໄດ້ໃຊ້ປະຫວັດຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງຢ່າງຊັດເຈນເປັນຈຸດອ້າງອີງ.

ທັງສອງເປັນປະຫວັດທີ່ຂະໜານກັນ.

"ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບລັດອຳນາດຈາກເບື້ອງເທິງ, ດ້ວຍໃບໜ້າຂອງເຂົາສ້ອງແສງເຈດີຈ້າ
ແລະ ເປັນປະກາຍດ້ວຍການອຸທິດຖວາຍອັນບໍ່ລົ້ນ, ໄດ້ອອກໄປເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ແລະ
ປະກາດຂ່າວສານຈາກສະຫວັນ.

ຈິດວິນຍານທັງຫຼາຍທີ່ຈັດກະຈາຍຢູ່ທົ່ວບັນດາອົງການສາສະໜາໄດ້ຕອບຮັບຕໍ່ການເອີ້ນນັ້ນ, ແລະ
ບັນດາຜູ້ອັນມີຄຳຖືກລ້ຽງໃຫ້ອອກຈາກຄຣິດຈັກທຶກກຳນົດໄວ້ເພື່ອຄວາມພິນາດ,
ດັ່ງທີ່ໂລດຖືກລ້ຽງໃຫ້ອອກຈາກເມືອງໃຊໂດມກ່ອນການທຳລາຍຂອງນາງ."

ເມື່ອກ່າວເຖິງການເອົາໃຫ້ອອກຈາກບາບໂລນ ບໍ່ວ່າໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງໂລກ
ຫຼືໃນຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດ ໂລດເປັນສັນຍາລັກຂອງປະຫວັດສາດນັ້ນ
ແລະຂອງການທຳລາຍເມືອງໃຊໂດມ.

ຖ້າທ່ານເຂົ້າໃຈ ດານເຮີນ 11 ຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ໃນຂໍ້ 41 ກະສັດແຫ່ງທົດເໜືອເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດ ແລະ
ຫຼາຍຄົນຖືກຄ້າລົງ, ແຕ່ "ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະພົ້ນຈາກມືຂອງລາວ ຄືເອໂດມ, ໂມອາບ, ແລະ
ຫົວໜ້າໃນບັນດາລູກຫຼານຂອງອາໂມນ." ໂມອາບ ແລະ ອາໂມນ ແມ່ນລູກຫຼານຂອງລູກສາວທັງສອງຂອງໂລດ.
ຄອບຄົວຂອງໂລດເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ພົ້ນຈາກມືຂອງສັນຕະສານກິດໃນວິກິດແຫ່ງກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ຊື່ສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ໃຊ້ສັນຍາລັກນີ້. ຄຣິສຕະຈັກທິກິດຕ່າງໆສະແດງໂດຍໂລດ,
ແລະບັນດາຜູ້ອື່ນໆຖືກເລັ່ງໃຫ້ອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກທິກິດກ່ອນໄວ້ເພື່ອຄວາມພົ້ນາດນັ້ນ
ດັ່ງທີ່ໂລດໄດ້ຖືກເລັ່ງໃຫ້ອອກຈາກເມືອງໃຊໂດມກ່ອນການພົ້ນາດຂອງນາງ.
ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຈັດຕັ້ງໃຫ້ສົມບູນ ແລະຖືກເສີມກຳລັງໂດຍພຣະສະຫງ່າລາສີອັນປະເສີດ
ຊຶ່ງໄດ້ສະຖິດລົງເຫັນອີພວກເຂົາຢ່າງອຸດົມສົມບູນ
ເພື່ອຕັ້ງພວກເຂົາໃຫ້ອົດທົນຜ່ານພົ້ນໂມງແຫ່ງການຖືກທົດລອງ. ມີສຽງຫຼາຍຫຼວງໄດ້ຍິນຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງ
ກ່າວວ່າ, "ນິຄົວຄວາມອົດທົນຂອງພວກທົບລີສຸດ; ນິຄົວຄວາມທຽບສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ."

ໃນຂະນະທີ່ນາງກຳລັງກ່າວເຖິງການເອົາໃຫ້ອອກຈາກບາບໂລນໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງໂລກ,
ນາງໄດ້ນຳໃຊ້ປະຫວັດຂອງຂ່າວສານທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນຊ່ວງເວລາຂອງພວກມັນເລີ່ມຕົ້ນ
ເພື່ອອະທິບາຍການເອົາໃຫ້ອອກຈາກບາບໂລນ. ຂ່າວສານທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດແມ່ນການເອົາໃຫ້ອອກຈາກບາບໂລນ,
ແລະປະຫວັດນີ້ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງປະຫວັດແຫ່ງວິກິດການກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ໜັງໃນຂໍ້ອ້າງອີງພຣະຄຳພີ Ellen White ໃຊ້ເພື່ອພັນລະນາປະຫວັດການນີ້ແມ່ນເລື່ອງຂອງໃຊໂດມ ແລະ
ໂກໂມຣາ. ພວກເຮົາຈະອ່ານຈາກ ປະຖົມມະການ 19:1-11, ຊຶ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງເລື່ອງຂອງໂລດ.

ແລະໃນເວລາແລງ ທຸດສະຫວັນສອງອົງໄດ້ມາເຖິງເມືອງໃຊໂດມ; ແລະໂລດໄດ້ນັ່ງຢູ່ທີ່ປະຕູເມືອງໃຊໂດມ:
ເມື່ອໂລດເຫັນທ່ານທັງສອງ ກໍລຸກຂຶ້ນໄປຕ້ອນຮັບ; ແລະກົມໜ້າລົງເຖິງພື້ນ. ແລະເພິ່ນກ່າວວ່າ,
ຂ້າແດ່ທ່ານເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍເຊີນແດ່ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ, ແລະພັກຄ້າງຄືນຢູ່
ລ້າງຕີນຂອງທ່ານ, ແລະພໍ່ເຊົ້າມືດ ທ່ານຈະໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປຕາມທາງຂອງທ່ານ. ແຕ່ທ່ານທັງສອງກ່າວວ່າ, ບໍ່;
ພວກເຮົາຈະຄ້າງຄືນຢູ່ທາງຖະໜົນ. ແລະເພິ່ນໄດ້ວົງອອນຢ່າງໜັກແນ່ນຳພວກທ່ານ;
ແລະພວກທ່ານຈຶ່ງແດ່ເຂົ້າໄປຫາເພິ່ນ ແລະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເພິ່ນ;
ແລະເພິ່ນໄດ້ຈັດງານລ້ຽງໃຫ້ພວກທ່ານ, ແລະອົບເຂົ້າຈີບໃສ່ເຊືອ, ແລະພວກທ່ານກໍໄດ້ກິນ.
ແຕ່ກ່ອນທີ່ພວກທ່ານຈະເອນກາຍນອນ, ຊາວເມືອງ, ຄຳພວກຜູ້ຊາຍແຫ່ງເມືອງໃຊໂດມ,
ໄດ້ລ້ອມເຮືອນໄວ້ຮອບດ້ານ, ທັງຄົນເຖົ້າແລະຄົນໜຸ່ມ, ປະຊາຊົນທັງໝົດຈາກທຸກສ່ວນ:
ແລະພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງເອີ້ນໂລດ ແລະກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ, ຜູ້ຊາຍທີ່ມາຫາທ່ານໃນຄືນນີ້ໃສ?
ຈົ່ງພາພວກເຂົາອອກມາຫາພວກເຮົາ, ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພວກເຂົາ.
ແລະໂລດໄດ້ອອກໄປຫາພວກເຂົາທາງປະຕູ ແລະບົດປະຕູໄດ້ຂ້າງຫຼັງຕົນ, ແລະກ່າວວ່າ,
ຂ້າແດ່ເພິ່ນອົງທັງຫຼາຍ, ຂໍຢ່າໄດ້ກະທຳຄວາມອະທຳອັນຊົ່ວຊ້ານີ້ເລີຍ. ຈົ່ງເບີ່ງ, ຂ້ອຍມີລູກສາວສອງຄົນ
ຜູ້ຍິ່ງບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກຊາຍ; ຂໍໃຫ້ຂ້ອຍພາມາຫາພວກທ່ານ,
ແລະພວກທ່ານຈະເຮັດແກ່ນາງຕາມທີ່ເຫັນດີໃນສາຍຕາຂອງທ່ານກໍໄດ້:
ແຕ່ຢ່າເຮັດອັນໃດແກ່ຜູ້ຊາຍເຫຼົ່ານີ້ເລີຍ;
ເພາະດ້ວຍເຫດນີ້ພວກທ່ານຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າມາຢູ່ໃນຮົມຫຼັງຄາຂອງຂ້ອຍ. ແລະພວກເຂົາກ່າວວ່າ, ຖອຍໄປ.
ແລະພວກເຂົາກ່າວອີກວ່າ, ຄືນນີ້ຄືນດຽວເຂົາມາອາໄສເປັນຄົນຕ່າງຖືນ,
ແລະບັດນີ້ຈະມາເຮັດເປັນຜູ້ພິພາກສາອີກຫຼີ້ ບັດນີ້ພວກເຮົາຈະກະທຳແກ່ເຈົ້າໃຫ້ຮ້າຍກວ່າແກ່ພວກເຂົາ.

ແລະພວກເຂົາໄດ້ບິບຄົນຊາຍຄົນນັ້ນ, ຄືໂລດ, ຢ່າງໜັກ, ແລະເຂົາໃກ້ຈະທຳລາຍປະຕູ,
ແຕ່ຜູ້ຊາຍທັງສອງໄດ້ຍືນມືອອກ, ດັ່ງໂລດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຫາພວກທ່ານ, ແລະປິດປະຕູ,
ແລະພວກທ່ານໄດ້ຕິພວກຜູ້ຊາຍທີ່ຍືນມືປະຕູເຮືອນນັ້ນໃຫ້ຕາບອດ, ທັງຄົນນ້ອຍແລະຄົນໃຫຍ່;
ຈົນພວກເຂົາເມື່ອຍລຳໃນການຄົ້ນຫາປະຕູ.

ການທົດສອບທີ່ດຳເນີນໄປເປັນຂັ້ນຕອນ ແລະ ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ

ຊິສເຕີໄວທ໌ໄດ້ກ່າວເຖິງຂະບວນການທົດສອບທີ່ກ້າວໜ້າເປັນລຳດັບໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ
ແລະໃນສະໄໝຂອງພວກມົນເລໂຣດ

ຊຶ່ງເປັນພາບປະກອບໃຫ້ເຫັນຂະບວນການທົດສອບທີ່ກ້າວໜ້າເປັນລຳດັບສຳລັບພວກເຮົາ. ໃນ Early Writings, ໜ້າ 259, ນາງໄດ້ກ່າວວ່າ:

"ບັນດາຜູ້ທີ່ຍອມຮັບຂ່າວສານຂອງໂຢຮັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາ
ຍອມບໍ່ອາດໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູ ແລະພວກເຂົາກໍບໍ່ອາດໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກການປະຕິບັດພັນທະກົດຂອງພຣະຄຣິດໃນພຣະວິຫານເບື້ອງເທິງ." ຕໍ່ມານາງໄດ້ກ່າວວ່າ,
"ບັນດາຜູ້ທີ່ຍອມຮັບຂ່າວສານທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ
ຍອມບໍ່ອາດໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກຂ່າວສານທູດສະຫວັນອົງທີສອງ
ແລະພວກເຂົາກໍບໍ່ອາດໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ."

ໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນໃນ Early Writings, 259, ເມື່ອປະຕູຖືກປິດໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ,
ຊາວຢິວຢູ່ໃນຄວາມມືດສະໜິດ ແລະ ຄວາມຕາບອດຢ່າງສົມບູນ.

ປະຫວັດສາດແບບມົວເລໂຣດຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ ແມ່ນປະຫວັດສາດຂອງໂລດ.
ທູດສະຫວັນສອງອົງເຂົ້າມາໃນເມືອງ (ເດືອນມິຖຸນາ 1842), ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງມາເຖິງ, ແລະ
ໂລດໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາພັກຮ່າງຄົນ (ເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ຳ). ມີການພິພາກສາ, ແລະ
ແລ້ວປະຕູໜຶ່ງກໍຖືກປິດລົງ (22 ຕຸລາ 1844).

ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາປະຫວັດສາດໃນພຣະຄຳພີກີດຕອນໜຶ່ງ
ທີ່ໄລຍະເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້ານັ້ນສອດຄ່ອງກັນກັບປະຫວັດສາດຂອງກຸ່ມມົນເລໂຣດ
ກ່ອນທີ່ຈະນຳທັງໝົດມາຮ້ອຍຮວມເຂົ້າດ້ວຍກັນ.

ໂມເຊ, ພຣະວິຫານ, ແລະ ເວລາແຫ່ງການລ່ຄອຍ

ປະຫວັດຕິໄປແມ່ນເລື່ອງໂມເຊໄດ້ຮັບຄຳຊົງສັ່ງກ່ຽວກັບການສ້າງພະພັກອາໄສ ແລະພຣະບັນຍັດ.

"ໃນວັນທີຈັດ ຊຶ່ງເປັນວັນຊະບາໂຕ ໂມເຊໄດ້ຖືກເອົາໃຫ້ຂຶ້ນໄປໃນເມກ.
ເມກໜ້າທີ່ໄດ້ເປີດອອກຕໍ່ໜ້າສາຍຕາຂອງຊາວອິດສະຣາເອນທັງປວງ,
ແລະພະສົຣີຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສ້ອງປະກາຍອອກມາດດັງໄຟທີ່ເຜົາຜານ. 'ແລະ
ໂມເຊໄດ້ເຂົ້າໄປໃນທ່າມກາງຂອງເມກ ແລະໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງພູ; ແລະ ໂມເຊຢູ່ເທິງພູສືບວັນ ແລະສືບຄືນ.'
Patriarchs and Prophets, 313, 314."

ການຄອຍຢູ່ເທິງພູເປັນເວລາສືບວັນ ບໍ່ໄດ້ນັບຮວມເອົາຫົກວັນແຫ່ງການຕຽມພ້ອມ.

ໃນປະຫວັດສາດນີ້, ໂມເຊໄດ້ໃຊ້ເວລາ 46 ມື້ໃນການຮັບຄຳແນະນຳເລື່ອງການສ້າງພຣະວິຫານ, ຊຶ່ງສອດຄ່ອງກັບ
46 ປີຈາກ 1798 ຫາ 1844 ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍົກຕັ້ງພຣະວິຫານຂອງມົນເລໂຣດ, ແລະ 46
ປີແຫ່ງການບູຮານພຣະວິຫານຂອງເຮໂຣດທີ່ຖືກກ່າວໄວ້ໃນ ໂຢຮັນ 2:20, ພ້ອມທັງ 46
ໂຄຣໂມໂຊມຂອງພຣະວິຫານມະນຸດ. ໃນລະຫວ່າງຫົກມື້ນັ້ນ, ໂຢຊວຍໄດ້ຢູ່ກັບໂມເຊ,

ແລະພວກເຂົາກໍໄດ້ກິນມານາ ແລະດື່ມນ້ຳຈາກລ່າທານທີ່ໜຶ່ງມາຈາກພູ ໂຢຊອຍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມກກັບໂມເຊ ແຕ່ໄດ້ຢູ່ຂ້າງນອກ, ກິນ ແລະ ດື່ມໃນແຕ່ລະມື້ ຂະນະທີ່ອອກຖ້າການກັບຄືນມາຂອງໂມເຊ, ໃນຂະນະທີ່ໂມເຊອົດອາຫານຕະຫຼອດສີ່ສິບມື້.

ໃນລະຫວ່າງທີ່ໂມເຊພັກຢູ່ເທິງພູ ທ່ານໄດ້ຮັບຄຳຊົມໃຈສຳລັບການກໍ່ສ້າງສະຖານບໍລິສຸດແຫ່ງໜຶ່ງ ທີ່ຊຶ່ງການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກສຳແດງອອກເປັນພິເສດ. "ໃຫ້ເຂົາທັງຫຼາຍສ້າງສະຖານບໍລິສຸດແກ່ເຮົາ; ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ສະຖິດຢູ່ທ່າມກາງເຂົາທັງຫຼາຍ" (Exodus 25:8), ເປັນພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນີ້ແມ່ນບ່ອນທີ່ພວກເຮົາພົບວ່າ ຈຳນວນ 46 ຖືກເຊື່ອມໂຍງກັບການກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານ.

ພວກເຮົາຈະອ່ານຈາກພຣະທຳອົບພະຍົບ ແລະສັງເກດເວລາແຫ່ງການລ່າຊີ້ໃນເລື່ອງນີ້ ເນື່ອງຈາກມັນເປັນພາບລ່ວງໜ້າເຖິງເວລາແຫ່ງການລ່າຊີ້ໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ, ຂອງພວກ Millerites, ແລະໃນຕອນທ້າຍຂອງໄລກ.

ເວລາແຫ່ງການລ່າຊີ້ນັ້ນກໍໃຫ້ເກີດສະພາບແວດລ້ອມທີ່ບົດທາງໃຫ້ການປະກາດສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນ ແລະໃຫ້ມັນກໍ່ເກີດຜຸ້ນະມັດສະການສອງຈຳພວກ. ປາດສະຈາກເວລາແຫ່ງການລ່າຊີ້ ພົນວັດຖະຈັກຂອງປະຫວັດສາດນັ້ນຈະບໍ່ມີຢູ່ເພື່ອສົ່ງທຶນຢູ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະສົງຈະກະທຳໃນເວລາຂອງສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄືນ.

ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເຫັນວ່າເວລາແຫ່ງການລ່າຊີ້ນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງສິ່ງໃດ.

ແລະພຣະອົງຕັດກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົ່ງຂຶ້ນມາຫາພຣະຢາເວ, ຄຣິດເຈົ້າ, ອາໂຣນ, ນາດາບ, ແລະ ອາບຮູ ກັບຜູ້ເຖົ້າແກ່ຈັດສົບຄົນແຫ່ງອິດສະຣາເອນ; ແລະຈົ່ງນະມັດສະການແຕ່ໃກ. . . .

ໂມເຊໄດ້ເອົາເລືອດເຄື່ອງໜຶ່ງໃສ່ໃນຊາມ; ແລະອີກເຄື່ອງໜຶ່ງນັ້ນທ່ານໄດ້ປະພຶມໃສ່ແທ່ນບູຊາ.

ແລ້ວທ່ານໄດ້ເອົາໜັງສືແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ແລະອ່ານຕາໜ້າປະຊາຊົນໃຫ້ເຂົາຟັງ:

ແລະເຂົາທັງຫຼາຍກ່າວວ່າ, "ສົ່ງທັງປວງພິພຣະຢາເວໄດ້ຕັດໄວ້ນັ້ນ ພວກຂ້ານອ້ອມຈະກະທຳ

ແລະຈະເຊື່ອຟັງ." ແລະໂມເຊໄດ້ເອົາເລືອດນັ້ນປະພຶມໃສ່ປະຊາຊົນ ແລະກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງເບີ້,

ນີ້ເລືອດແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກະທຳໄວ້ກັບພວກເຈົ້າ ຕາມຖ້ອຍຄຳທັງປວງເຫລົ່ານີ້."

ອົບພະຍົບ 24:1, 6-8.

ໄລຍະເວລາ 46 ວັນນີ້, ເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ານີ້,

ແມ່ນເວລາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບປະຊາຊົນໜຶ່ງ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບພວກມົນເລໂຣຕາໃນປະຫວັດການນີ້ຫຼືບໍ່? ແມ່ນ.

ພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າໃນພັນທະສັນຍາກັບຄຣິສຕະຈັກຄຣິສຕຽນໃນວັນເພນເຕກອດ ໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດຫຼືບໍ່? ແມ່ນແລ້ວ.

ດັ່ງນັ້ນ, ເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ານີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນໝູ່ໝາຍສຳຄັນທີ່ບົ່ງບອກວ່າ

ພຣະອົງກຳລັງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບປະຊາຊົນໜຶ່ງ.

ແລະພຣະຢະໂຫວາຕັດແກໂມເຊວ່າ, "ຈົ່ງຂຶ້ນມາຫາເຮົາເທິງພູ ແລະຢູ່ທີ່ນັ້ນ; ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ແຜ່ນຫີນ, ແລະພຣະບັນຍັດ, ແລະພຣະບັນຊາທັງຫຼາຍທີ່ເຮົາໄດ້ຂຽນໄວ້ແກ່ເຈົ້າ; ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ສັງສອນພວກເຂົາ."

ໂມເຊຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ພ້ອມກັບໂຢຊອຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ; ແລະໂມເຊກໍຂຶ້ນໄປເທິງພູຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ພວກຜູ້ເຖົ້າວ່າ, "ຈົ່ງຄອຍພວກເຮົາຢູ່ທີ່ນີ້"

ຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະກັບມາຫາພວກທ່ານອີກ: ແລະເບີ້ແມ, ອາໂຣນ ແລະ ຮູ ຢູ່ກັບພວກທ່ານ:

ຖ້າຜູ້ໃດມີການງານຫຼືຂໍ້ຄວາມໃດໆ, ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນໄປຫາພວກເຂົາ." ແລະໂມເຊໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງພູ

ແລະມີເມກໜຶ່ງປົກຄຸມພູນັ້ນ. ແລະພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະຢະໂຫວາໄດ້ສະຖິດຢູ່ເທິງພູຊີນາຍ,

ແລະເມກໄດ້ປົກຄຸມພູນັ້ນເປັນເວລາຫົກວັນ: ແລະໃນວັນທີຈັດ

ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອົາໂມເຊອອກມາຈາກກາງເມກ. ແລະພາບຂອງພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະຢະໂຫວານັ້ນ

ໃນສາຍຕາຂອງລູກຫຼານອິດສະຣາເອນ ເປັນເໝືອນໄຟທົດຜົນຢູ່ເທິງຍອດຟູ, ແລະໄມເຊໄດ້ຂ້າໄປໃນກາງເມກ ແລະຂຶ້ນໄປເທິງຟູ; ແລະໄມເຊຢູ່ເທິງຟູສືບວັນ ແລະສືບຄົນ. ອົບເພະຍົບ 24:12-18.

ໃນປະຫວັດຂອງໄມເຊ ພວກເຮົາເຫັນເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ແຜ່ນຫີນສອງແຜ່ນເປັນສັນຍະລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາ ແລະປະທານຄຳຊື້ເພະແກໄມເຊກ່ຽວກັບການກໍ່ສ້າງພຣະນິເວດ.

ນັບຈາກປີ 1798 ຫາ 1844, ໃນຊ່ວງ 46 ປີນັ້ນ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງຍົກຕັ້ງພຣະວິຫານມົນເລໄຮຕ໌ຂຶ້ນ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບອິດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່.

ໄລຍະເວລາທີ່ພວກເຮົາຫາກ່ອນກ່ຽວກັບໄມເຊ ແລະເວລາແຫ່ງການລ່ຖ້າຂອງຜູ້ຖ້າ 70 ຄົນ ໃນປະຫວັດສາດພຣະຄຳພີເອີ້ນວ່າ ເພັນເຕກອດ—ຫ້າສິບວັນຫຼັງຈາກປັດສະຄາ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ອິດສະຣາເອນລະນຶກເຖິງເພັນເຕກອດຕະຫຼອດໄປ. ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ ເພັນເຕກອດເປັນຈຸດເນັ້ນຂອງຄຣິສຕະຈັກຄຣິດສະຕຽນຍຸກຕົ້ນ ໂດຍເປັນການລະນຶກເຖິງປະຫວັດສາດນິເວດ. ພວກເຮົາພົບອົງປະກອບດຽວກັນນີ້ໃນເພັນເຕກອດໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ, ໃນປະຫວັດຂອງພວກມົນເລໄຮຕ໌, ແລະອົງປະກອບເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກຊຳຄືນອີກໃນຕອນທ້າຍຂອງໂລກ.

ເພັນເຕກອດ ແລະ ເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າໃນພຣະຄຳພີພັນທະສັນຍາໃໝ່

ໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາເຖິງເພັນເຕກອດຈາກ Luke 24:44-52 ໃນລະຫວ່າງເລື່ອງຂອງຖະໜົນໄປເອມາອຸດ.

ກ່ອນໜ້ານີ້ໃນພຣະທຳລູກ, ສາວົກສອງຄົນທີ່ກຳລັງດຳເນີນກັບພຣະເຢຊູໄດ້ທຸນຂຶ້ນໃຫ້ພຣະອົງພັກຢູ່ກັບເຂົາ. ພຣະຄຳພີໃຊ້ຄຳວ່າ “ພັກຄ້າງ.” ມີເວລາແຫ່ງການພັກຄ້າງທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ໃນຕອນນັ້ນ, ແຕ່ພວກເຮົາບາຖະໜາຈະຊີ້ໃຫ້ເຫັນເວລາແຫ່ງການພັກຄ້າງອີກຢ່າງໜຶ່ງໃນເຫດການດຽວກັນນີ້.

ແລະພຣະອົງ [ພຣະເຢຊູ] ຕັດກັບເຂົາທັງຫຼາຍວ່າ, “ຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຈົ້າ ເມື່ອເຮົາຍັງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າຢູ່ນັ້ນ, ວ່າບັນດາສິ່ງທັງປວງຈະຕ້ອງສຳເລັດຄົບຖ້ວນ ຕາມທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂອງໄມເຊ, ໃນບັນດາຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະໃນພຣະທຳເພງສັນລະເສີນ ກ່ຽວກັບເຮົາ.” ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ເປີດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາທັງຫຼາຍ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີ. ແລະພຣະອົງຕັດກັບເຂົາວ່າ, “ດັ່ງນັ້ນໄດ້ມີຂຽນໄວ້, ແລະດັ່ງນັ້ນພຣະຄຣິດຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງທົນທຸກ ແລະພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍໃນວັນທີສາມ; ແລະໃຫ້ປະກາດການກັບໃຈໃໝ່ ແລະການອະໄພບາບໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແກ່ຊົນຊາດທັງປວງ ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ແລະພວກເຈົ້າເປັນພະຍານໃນສິ່ງທັງຫຼາຍນີ້. ແລະເບີ້ແມ, ເຮົາຈະສົ່ງພຣະສັນຍາຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາມາເທິງພວກເຈົ້າ; ແຕ່ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຄອຍຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ຈົນກວ່າພວກເຈົ້າຈະໄດ້ສວມດ້ວຍລົດອຳນາດຈາກເບື້ອງສຽງ.”

ເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ໂດຍພຣະບັນຊາໃຫ້ຄອຍຖ້າຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເພື່ອຮັບລົດເດດ. ນີ້ແມ່ນບ່ອນທີ່ການປະທານອຳນາດແກ່ຂ່າວສານໄດ້ເກີດຂຶ້ນສຳລັບພວກມົນເລໄຮຕ໌.

ການຊັກຊ້າຢູ່ໜ້າເຖິງການຄອຍຖ້າ. “ຜູ້ໃດທີ່ຄອຍຖ້າກໍ່ເປັນສຸກ.” ຄອຍຖ້າຫຍັງ? ການຊົງປະທານລົດອຳນາດ.

ທ່ານບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງເຖິງການຊົງເສີມກຳລັງຂອງສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄົນ ນອກຈາກວ່າທ່ານຈະເຂົ້າໃຈເວລາແຫ່ງການຖ້າຄອຍ ຊົງໃນເວລານັ້ນພວກເຂົາຖືກບັນຊາໃຫ້ຖ້າຄອຍຮັບພະລັງນັ້ນ. ນີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງເລື່ອງລາວ.

ກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຈະເຂົ້າມາຄອນເຢຣູຊາເລັມເພື່ອການເສັດເຂົ້າຢ່າງມີໄຊ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງພັກຄອຍຢູ່ທີ່ເບທານີ ບ້ານຂອງຄົນຍາກຈິນ. ມີເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ຳທີ່ນຳໜ້າການເສັດເຂົ້າຢ່າງມີໄຊ, ດັ່ງດຽວກັນກັບທີ່ມີເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ຳທີ່ນຳໜ້າການຮ້ອງເອີນໃນຍາມທົ່ງຄົນ. ປະຫວັດສາດທັງສອງນີ້ປົນແປວຂະໜານກັນ, ແຕ່ພວກເຮົາຍັງກຳລັງພິຈາລະນາ ລູກ 24:44-52 ແລະການຄອຍຖ້ຳກັບການພັກຄອຍຢູ່ໃນເຢຣູຊາເລັມ.

ໃນ Early Writings, ໜ້າ 247, ເມື່ອກ່າວເຖິງປະຫວັດຂອງຂະບວນການ Millerite, ຊົດສະແຕີ White ໄດ້ກ່າວວ່າ:

ບັນດາຜູ້ທີ່ຜິດຫວັງໄດ້ຫັນຈາກພຣະຄຳພີວ່າ ພວກເຂົາຢູ່ໃນເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ, ແລະວ່າພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງຄອຍຖ້າດ້ວຍຄວາມອົດທົນຈົນກວ່ານີ້ມີດິນນີ້ຈະສຳເລັດເປັນຈິງ. ຫຼັກຖານດຽວກັນທີ່ໄດ້ນຳພວກເຂົາໃຫ້ເຝົ້າຄອຍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຂົາໃນປີ 1843, ກໍໄດ້ນຳພວກເຂົາໃຫ້ຄາດຫວັງພຣະອົງໃນປີ 1844.

ໃນເວລາແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄົນ, ຄວາມເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີຂອງພວກມັນເລີ່ມໄດ້ຖືກເປີດອອກ.

"ບັນດາຜູ້ທີ່ຜິດຫວັງ" ຈາກຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ໄດ້ຫັນຈາກພຣະຄຳພີວ່າ ພວກເຂົາຢູ່ໃນເວລາແຫ່ງການລ່ຖ້າ, ແລະຫຼັກຖານອັນດຽວກັນທີ່ໄດ້ນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ພະຍາກອນວ່າ 1843 ເປັນການສະເດັດກັບຄືນມາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບັດນີ້ກໍໄດ້ພິສູດວ່າ 1844.

ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳສິ່ງໃດເພື່ອພວກເຂົາ? ພຣະອົງໄດ້ຊົງເປີດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ເປັນປະຫວັດສາດຄູ່ຂະໜານກັບພວກສາວົກ.

ເວລາທີ່ຢາໂຄບຄອຍຖ້າ ແລະພັນທະສັນຍາ

ໃນເລື່ອງຂອງຢາໂຄບມີເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າຢູ່, ເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ານີ້ຮັດໃຫ້ຄວາມຈິງຜ່າຍຄຳພະຍາກອນຫຼາຍປະການບາກດີແຈ້ງ, ແມ່ນແຕ່ພວກເຮົາຈະແຕ່ຕ້ອງພຽງບາງສ່ວນເທົ່ານັ້ນ.

ປະຖົມມະການ 28 ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຂໍ້ 10 ສະແດງວ່າ ເລື່ອງລາວຂອງຢາໂຄບເປັນພາບລ່ວງໜ້າເຖິງວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ. ບັນດາບຸດຊາຍຂອງຢາໂຄບເປັນຕົວແທນຂອງ 144,000 ໃນວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ.

ຢາໂຄບມີບຸດຈາກແມ່ຍິງສີຄົນ—ພັນລະຍາສອງຄົນ ຄື ຣາເຊນ ແລະ ເລອາ, ແລະນາງບຳເລີສອງຄົນ. ລາວຕ້ອງໄດ້ຮັດວຽກເພື່ອພັນລະຍາຂອງຕົນ: 2520 ວັນສຳລັບເລອາ ແລະ 2520 ວັນສຳລັບຣາເຊນ. ໃນເລື່ອງລາວຂອງຢາໂຄບ, ພວກເຮົາເຫັນທັງສອງ 2520, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງອານາຈັກເໜືອ ແລະ ອານາຈັກໃຕ້.

ຢາໂຄບເປັນສັນຍະລັກຂອງປະຫວັດສາດມື້ນີ້ເລີ່ມໄດ້ ແລະ 144,000. ເລື່ອງລາວຂອງທ່ານຄວນໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ພວກເຮົາໃນຍຸກອະວະສານຂອງໂລກ.

ແລະ ຢາໂຄບໄດ້ອອກຈາກເບເອ-ເຊບາ ແລະໄດ້ໄປທາງຮາຮານ. ແລະທ່ານໄດ້ມາເຖິງສະຖານທີ່ແຫ່ງໜຶ່ງ ແລະພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນຕະຫຼອດຄົນ ເພາະດວງອາທິດໄດ້ຕົກແລ້ວ; ແລະທ່ານໄດ້ອີກອັນຫຼາຍຈາກສະຖານທີ່ນັ້ນ ແລະວາງໄວ້ເປັນໝອນຮອງສີຂະໜານ, ແລະໄດ້ນອນລົງໃນສະຖານທີ່ນັ້ນເພື່ອນອນຫຼັບ. ແລະທ່ານໄດ້ຜັນ, ແລະເບິ່ງແມ່, ມີບັນດາໜຶ່ງຕັ້ງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະຍອດຂອງມັນເຖິງຟ້າສະຫວັນ: ແລະເບິ່ງແມ່, ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງຂຶ້ນແລະລົງຢູ່ເທິງບັນດານັ້ນ. ແລະເບິ່ງແມ່, ພຣະອົງຍືນຢູ່ເໜືອບັນດານັ້ນ ແລະກ່າວວ່າ, ເຮົາແມ່ນພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມບໍດີຂອງເຈົ້າ ແລະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ; ແຜ່ນດິນທີ່ຈົນອນຢູ່ນັ້ນ ເຮົາຈະປະທານໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ແລະແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ: ແລະເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະຫຼາຍດັ່ງລະອອງດິນແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະເຈົ້າຈະແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປທາງຕາເວັນຕົກ, ທາງຕາເວັນອອກ, ທາງເໜືອ, ແລະທາງໃຕ້: ແລະໃນເຈົ້າ ແລະໃນເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ຄອບຄົວທັງປວງໃນໂລກຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ. ແລະເບິ່ງແມ່, ເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າ, ແລະຈະພິທີກຮັກສາເຈົ້າໃນທຸກສະຖານທີ່ທີ່ເຈົ້າໄປ, ແລະຈະນຳເຈົ້າກັບຄືນມາຍັງແຜ່ນດິນນີ້; ເພາະເຮົາຈະບໍ່ລະຖິ້ມເຈົ້າ

ຈົນກວ່າເຮົາໄດ້ກະທຳສົງເຮົາໄດ້ກ່າວແກ່ເຈົ້າແລ້ວ. ປະຖົມມະການ 28:10-15.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບຢາໂຄບ. ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບໂມເຊ ແລະ ອີສະຣາເອນ ກໍ່ມີໄລຍະແຫ່ງການຄອຍຖ້າ; ເມື່ອພຣະອົງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບຢາໂຄບ ກໍ່ມີໄລຍະແຫ່ງການຄອຍຖ້າ; ເມື່ອພຣະອົງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບອີສະຣາເອນໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ໃນປະຫວັດສາດມົນເລໂຣດ ກໍ່ມີໄລຍະແຫ່ງການຄອຍຖ້າ; ແລະ ເມື່ອພຣະອົງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບຄຣິສຕະຈັກໃນວັນເພັນເຕຄອດ ກໍ່ມີໄລຍະແຫ່ງການຄອຍຖ້າ.

ໃນເລື່ອງນີ້, ໃນລະຫວ່າງເວລາແຫ່ງການລຳຖ້າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປີດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງປະຊາກອນຂອງພຣະອົງໃຫ້ເຂົ້າເຖິງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງຖືກເປັນສັນຍະລັກໂດຍບັນໄດທົມທົດສະຫວັນຂຶ້ນແລະລົງ—ເປັນສັນຍະລັກຂອງການສືບສານລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ.

ແລະ ຢາໂຄບ ກໍ່ຕົນຂຶ້ນຈາກການນອນຂອງຕົນ, ແລະ ທ່ານກ່າວວ່າ, ແມ່ນອນທັສຸດ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນສະຖານທີ່ນີ້; ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຮູ້ເລີຍ. ແລະ ທ່ານກໍ່ຍ້າຍກົວ, ແລະ ກ່າວວ່າ, ສະຖານທີ່ນີ້ຄວາມຍ້າຍຍ່າຍສັກພຽງໃດ! ທົນບິດແມ່ນອັນໃດນອກຈາກພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ທົນບິດແມ່ນປະຕູແຫ່ງສະຫວັນ. ປະຖົມມະການ 28:16-17.

ໃນເວລາແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄົນ, ພວກພົມມະຈາຣົມິນເລຣີຍາກຳລັງຕົນຂຶ້ນ ແລະ ກາຍເປັນພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງກຳລັງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບພວກເຂົາ, ຊົງທຳໃຫ້ພວກເຂົາເປັນອີສະຣາເອນໃນຍຸກປັດຈຸບັນ.

ແລະ ຢາໂຄບໄດ້ລຸກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າຕູ້ ແລະ ໄດ້ນຳເອົາກອນຫົນທີ່ທ່ານໄດ້ໃຊ້ໝູນສີສະຂອງຕົນນັ້ນ, ຕັ້ງຂຶ້ນເປັນເສົາອະນຸສອນ, ແລະ ໄດ້ເທນ້ຳມັນລົງເທິງຍອດຂອງມັນ. ແລະ ທ່ານໄດ້ເອົາສີສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າ ເບັດເອນ: ແຕ່ເດີມນະຄອນນັ້ນມີຊື່ວ່າ ລູດ. ປະຖົມມະການ 28:18-19.

“Luz” ຖືກປ່ຽນແປງ. ພວກ Millerites ບໍ່ແມ່ນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນປີ 1798. ປະຫວັດຂອງພວກ Millerites ແມ່ນປະຫວັດແຫ່ງວິທີພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບພວກເຂົາ ແລະ ຊົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ໂດຍປ່ຽນພວກເຂົາຈາກ “Luz” ເປັນ “Bethel.”

ແລະ ຢາໂຄບໄດ້ປະຕິຍານໄວ້ວ່າ, “ຖ້າພຣະເຈົ້າຈະສະຖິດຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍ, ແລະ ຈະຄຸ້ມຄອງຂ້ານ້ອຍໃນທາງນິທິຂ້ານ້ອຍໄປ, ແລະ ຈະປະທານອາຫານໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກິນ, ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມໃຫ້ຂ້ານ້ອຍນຸ່ງ, ເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ກັບຄືນສູ່ເຮືອນບໍດີຂອງຂ້ານ້ອຍໂດຍສັນຕິສຸກ; ແລ້ວພຣະຢາເວຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ; ແລະ ຫົນກອນນີ້, ຊຶ່ງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕັ້ງໄວ້ເປັນເສົາ, ຈະເປັນພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ໃນບັນດາທຸກສົງເພື່ອພຣະອົງຈະປະທານແກ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍໜັງໃນສົບແດ່ພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ.” ປະຖົມມະການ 28:20-22.

ຄຳປະຕິຍານຂອງຢາໂຄບແມ່ນການເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາ. ທ່ານທຸນຂພຣະເຈົ້າໃຫ້ຊົງຮັກສາທ່ານໄວ້ໃນທາງນັ້ນ—ຄື ວິຖີເດີມອັນເກົ່າແກ່—ແລະ ໃຫ້ເຂົ້າຈົດເກ່ທ່ານເພື່ອກິນ. ພວກມົນເລໂຣດຕ້ອງກິນເຂົ້າຈີຂອງຕົນເອງ ແລະ ບໍ່ກັບໄປສູ່ຄວາມໂງ່ເຂລາຂອງໂປຣແຕສຕັນ.

ຖ້າພວກເຮົາຍັງຄົງກິນເຂົ້າຈີພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາຕັ້ງແຕ່ປີ, ພຣະອົງຈະຮັກສາພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບພວກເຮົາ. ເຂົ້າຈີແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມໃນຄຳປະຕິຍານຂອງຢາໂຄບເປັນສັນຍະລັກເຖິງຄວາມຈິງທັງໝົດໃນແຜນພູມ 1843, ຊຶ່ງ Ellen White ເອີ້ນວ່າ ສິລາແຫ່ງຍຸກທັງໝົດ—ທາງເດີມອັນເກົ່າແກ່ ແລະ ເຂົ້າຈີ.

“ບັນໄດທຢາໂຄບໄດ້ເຫັນໃນນິມິດກາງຄືນ ຊຶ່ງຖານຂອງມັນຕັ້ງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ແລະຂຶ້ນສູງສຸດຂອງມັນເຖິງຟ້າສະຫວັນອັນສູງສຸດ; ພຣະເຈົ້າເອງປະທັບຢູ່ເຫນືອບັນໄດນັ້ນ
ແລະພຣະສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະອົງສ່ອງສະຫວ່າງເຫນືອທຸກຂຶ້ນ;
ເຫຼົ່າທູດສະຫວັນກໍາລັງຂຶ້ນແລະລົງຢູ່ເທິງບັນໄດແຫ່ງຄວາມເຈດີຈຳນນີ້ ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການຕິດຕໍ່ສື່ສານ
ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງທີ່ຖືກຮັກສາໄວ້ລະຫວ່າງໂລກນັ້ນກັບສະຖານທີ່ຟ້າຍສະຫວັນ.
ພຣະເຈົ້າຊົງບັນລຸພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງໂດຍຜ່ານການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຫຼົ່າທູດສະຫວັນ
ໃນການຄົ້ນຫາຕິດຕໍ່ກັບມະນຸດຊາດຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍ.
ບັນໄດນີ້ເປັນເຜີຍຊ່ອງທາງແຫ່ງການຕິດຕໍ່ສື່ສານໂດຍກົງ ແລະສຳຄັນ ກັບບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນໂລກນັ້ນ.
ບັນໄດນັ້ນເປັນຕົວແທນແກ່ພຣະຜູ້ຖືຂອງໂລກ
ຜູ້ຊົງເຊື່ອມໂຍງແຜ່ນດິນໂລກແລະສະຫວັນເຂົ້າໄວ້ດ້ວຍກັນ.
ທຸກຄົນຜູ້ໄດ້ເຫັນຫຼັກຖານແລະແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະຍອມຮັບຄວາມຈິງນັ້ນ
ໂດຍປະກາດຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ
ຜູ້ນັ້ນເປັນຜູ້ເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດໃນຄວາມໝາຍສູງສຸດຂອງຄຳນັ້ນ.
ຜູ້ນັ້ນເປັນຜູ້ຮັບຊັບສົມບັດຈາກສະຫວັນ ແລະເປັນໜ້າທີຂອງລາວທີ່ຈະຖ່າຍທອດຊັບສົມບັດນັ້ນ
ທີ່ຈະເຜີຍແຜ່ສົງທຶລາວໄດ້ຮັບ.” Fundamentals of Christian Education, 270.

ເມື່ອພຣະອົງເປີດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາທັງຫຼາຍໃນເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ານັ້ນ,
ພຣະອົງກໍກະທຳເຊັ່ນນັ້ນໂດຍການສົ່ງທູດສະຫວັນຂຶ້ນແລະລົງຕາມບັນໄດ.

ຖ້າທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມຈິງແລ້ວ ທ່ານກໍມີຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະແບ່ງປັນຄວາມຈິງນັ້ນ.
ຖ້າທ່ານປະຕິບັດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງທ່ານໃຫ້ສຳເລັດ
ທ່ານກໍຈະກາຍເປັນບັນໄດ—ເປັນຊ່ອງທາງແຫ່ງການສື່ສານ. ພວກເຮົາຖືກຊົງເອີ້ນໃຫ້ເປັນຊ່ອງທາງນັ້ນ.

“ບັນໄດນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງພຣະຄຣິດ;
ພຣະອົງຄືຊ່ອງທາງແຫ່ງການຕິດຕໍ່ສື່ສານລະຫວ່າງສະຫວັນແລະໂລກ,
ແລະບັນດາທູດສະຫວັນກໍຂຶ້ນແລະລົງໄປມາໃນການຕິດຕໍ່ອັນຕໍ່ເນື່ອງກັບເຊື່ອສາຍທີ່ຕົກຢູ່ໃນບາບ.
ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດທີ່ມີຕົ້ນາທາງເອນນັ້ນສອດຄ່ອງກັບພາບຂອງບັນໄດ, ເມື່ອພຣະອົງກ່າວວ່າ,
'ຈົງແທ້, ຈົງແທ້, ເຮົາບອກທ່ານທັງຫຼາຍວ່າ, ຕໍ່ໄປນີ້ທ່ານທັງຫຼາຍຈະເຫັນຟ້າສະຫວັນເປີດອອກ
ແລະທູດຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນແລະລົງເທິງບຸດມະນຸດ.'
ຕອນນີ້ພຣະຜູ້ຖືຊົງຊົບອກພຣະອົງເອງວ່າເປັນບັນໄດລືກລັບນັ້ນ
ທີ່ເຮັດໃຫ້ການຕິດຕໍ່ສື່ສານລະຫວ່າງສະຫວັນແລະໂລກເປັນໄປໄດ້.” Review and Herald, November
11, 1890.

ຢາໂຄບມີເວລາແຫ່ງການລ່ຖ້າ; ລາວພັກຄອຍຢູ່ແລະຝັນເຫັນບັນໄດ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນເຖິງອົງພຣະຜູ້ເປີດຄວາມ
ເຂົ້າໃຈໃນພຣະຄຳຂອງພຣະອົງແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃນລະຫວ່າງເວລາແຫ່ງການລ່ຖ້າ. ໃນປະຫວັດສາດນີ້,
ອົງພຣະຜູ້ກຳລັງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ, ນຳພວກເຂົາອອກຈາກ Luz
ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນ Bethel—ພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຊ່ອງທາງແຫ່ງການສື່ສານ ທີ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍທູດສະຫວັນທີ່ຂຶ້ນແລະລົງເທິງບັນໄດ, ຜູ້ຊົງຄືພຣະຄຣິດ,
ກໍໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ໃນພຣະທຳເຊກາຣີຢາເຊັນກັນ. ຊົດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ກ່າວຄຳອະທິບາຍເຖິງເລື່ອງນີ້ໃນ
Review and Herald, July 20, 1897, ແມ່ນແຕ່ນາງໄດ້ໃຊ້ສັນຍະລັກທີ່ແຕກຕ່າງອອກໄປ.

“ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການເຈີມ ຜູ້ຢືນຢູ່ຂ້າງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງສິ້ນ
ມີຖານະທີ່ເຄີຍຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ຊາຕານໃນຖານະເຄຣູບຜູ້ປົກຄຸມ.
ໂດຍບັນດາຜູ້ບໍລິສຸດຜູ້ຫ້ອມລ້ອມພຣະບັນລັງຂອງພຣະອົງ.”

“ບັນດາຜູ້ບໍລິສຸດ” ແມ່ນຫຍັງ? ຄືທູດສະຫວັນ.

“ໂດຍຜ່ານບັນດາຜູ້ບໍລິສຸດຜູ້ຊ່ວຍມຮອບພະບັນລັງຂອງພຣະອົງ

ພຣະເຈົ້າຊົງດຳລົງການສື່ສານຢ່າງຕ່າງໆກັບບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນໂລກ.” ນັ້ນຄືບັນໄດ. ແຕ່ວ່າ ໃນທົນີ ຊົດເຕີ ໄວທ໌ ຈະບໍ່ໃຊ້ບັນໄດເປັນສັນຍະລັກ.

ນັ້ນຄືທຸກໆພາຍເຖິງພຣະຄຸນທຸກພຣະເຈົ້າຊົງຄຳຈຸນຕະກຽງຂອງຜູ້ຊົງໃຫ້ມີຢູ່ຢ່າງພໍພຽງ
ເພື່ອວ່າຕະກຽງນັ້ນຈະບໍ່ກະພົບແລະດັບໄປ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນເພາະວ່ານັ້ນອັນບໍ່ລິສຸດນີ້ໄດ້ຖືກເທລົງມາຈາກສະ
ຫວັນໃນຂ່າວສານທັງຫຼາຍແຫ່ງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ
ບັນດາອຳນາດແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍກໍຈະຄວບຄຸມມະນຸດໄວ້ໄດ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນ.

ພຣະເຈົ້າຖືກລົບຫລຸ່ມອີພວກເຮົາບໍ່ຮັບຂ່າວສານທຸກພຣະອົງສົ່ງມາເຖິງພວກເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຮົາຈຶ່ງປະຕິເສດນັ້ນຄຳທຸກພຣະອົງປະສົງຈະເທລົງໃນຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາ
ເພື່ອໃຫ້ຖືກສົ່ງຕໍ່ໄປຫາບັນດາຜູ້ຢູ່ໃນຄວາມມືດ. ເມື່ອສຽງຮ້ອງດັງຂຶ້ນວ່າ, “ເບິ່ງແມ່, ເຈົ້າບ່າວມາແລ້ວ;
ຈົ່ງອອກໄປພົບທ່ານ,” ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບນັ້ນຄຳບໍ່ລິສຸດ,
ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖະໜອມພຣະຄຸນຂອງພຣະຄຣິດໄວ້ໃນໃຈຂອງຕົນ, ຈະພົບວ່າ
ເໝືອນດັ່ງພວກຍິງພົມມະຈັນທັງໆ, ພວກເຂົາບໍ່ພ້ອມທີ່ຈະໄປພົບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຕົນ.
ພວກເຂົາບໍ່ມີອຳນາດໃນຕົນເອງທີ່ຈະໄດ້ຮັບນັ້ນຄຳນັ້ນ ແລະຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍພິນາດ.
ແຕ່ຖ້າມີການທູນຂໍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າພວກເຮົາວົງອອນເໝືອນດັ່ງທີ່ເມເຊໂດທູນວ່າ,
“ຂໍຊົງສະແດງສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນ,”
ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກຫລັງລົງຢ່າງບໍລິບູນໃນໃຈຂອງພວກເຮົາ. ຜ່ານທ່າທັງຫລາຍ,
ນັ້ນຄືທຸກໆຈະຖືກສົ່ງມາເຖິງພວກເຮົາ. “ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍກຳລັງ, ຫລືດ້ວຍອຳນາດ,
ແຕ່ໂດຍພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ, ພຣະຢາເວແຫ່ງພົນໂຍທາຕັດດັ່ງນັ້ນ.”
ໂດຍການຮັບແສງເຈດີຈຳຂອງດວງອາທິດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ,
ບຸດທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າກໍສ່ອງສະຫວ່າງເປັນດວງປະທັບໃນໂລກ.” Review and Herald, July 20,
1897.

ໃນເລື່ອງຂອງຢາໂຄບ ພວກເຮົາໄດ້ພົບເຫັນເລື່ອງຂອງປະຫວັດສາດມົນເລໂອດ. ມີເວລາແຫ່ງການລໍຖ້າ,
ແລະທ່ານໄດ້ເຫັນບັນໄດຊົງເປັນຕົວແທນແຫ່ງການສື່ສານລະຫວ່າງສະຫວັນແລະໂລກ.

ເຊກາຣີຍາໄດ້ບອກພວກເຮົາເຖິງທ່າສອງທ່າ. ບັນໄດອັນໜຶ່ງມີຮາວຫຼັກສອງຂ້າງ,
ແຕ່ເຊກາຣີຍາເອີ້ນມັນວ່າທ່າສອງທ່າ.

ພວກເຮົາຄວນຮັບຂ່າວສານທຸກໆມາຈາກບັນໄດແຫ່ງສະຫວັນ ແລະຖ້າຍທອດຂ່າວສານນັ້ນແກ່ຜູ້ອື່ນ.
ຖ້າພວກເຮົາກະທຳດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາກໍກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງບັນໄດ, ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂະບວນການສື່ສານ.

ຊົດເຕີ ໄວທ໌ ໄດ້ຊົມໂຍງເລື່ອງນີ້ເຂົ້າກັບຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີສິບຄົນ.

ໃນປະຫວັດຂອງຂະບວນການມົນເລໂອດ,
ພວກເຮົາກຳລັງເຮັດໃຫ້ຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີສິບຄົນສຳເລັດຄົບຖ້ວນ. ເວລາແຫ່ງການລໍຖ້າຂອງຢາໂຄບ
ແມ່ນເວລາແຫ່ງການລໍຖ້າໃນມັດທາຍ 25 ແລະ ຮາບາກ 2: “ເຖິງແມ່ນນິມິດນັ້ນຈະຊັກຊ້າ,
ກໍຈົ່ງຄອຍຖ້າມັນ.”

ເລື່ອງຂອງຢາໂຄບ ແລະ ເຊກາຣີຍາ ແມ່ນເວລາແຫ່ງການລໍຖ້າອັນດຽວກັນ.

ເວລາແຫ່ງການລໍຖ້ານັ້ນ ຊັບອກ, ໃນບັນດາສົງຄົມ, ວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງຈະເພີ່ມພູນຄວາມເຂົ້າໃຈໃນພຣະ
ວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ບັນດາຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງ. ຖ້າທ່ານບໍ່ໄດ້ຮັບນັ້ນຄຳບໍ່ລິສຸດນັ້ນ,
ທ່ານກໍເປັນພົມມະຈາຣີທັງໆ.

ເມື່ອທ່ານມາເຖິງປະຫວັດສາດນີ້, ເມື່ອປະຕູຖືກປິດລົງ ແລະ ທ່ານເປັນພົມມະຈາຣີທີ່ໃຈຈ້າງ, Sister White ກ່າວວ່າ, “ຖ້ອຍຄຳທີ່ໃສກເສົ້າທີ່ສຸດທີ່ເຄີຍໄດ້ຍິນຄື, ‘ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກເຈົ້າ.’”

ທ່ານບໍ່ສາມາດແຍກເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ຳອອກຈາກສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນໄດ້. ເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ຳນັ້ນກໍ່ໃຫ້ເກີດການເທລົງຢ່າງອຸດົມຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຊຶ່ງເປີດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພຣະວັດຈະນະໃນຍາມສຽງຮ້ອງທ່ຽງຄືນ ແລະ ຈັດຕັ້ງມັນມັນທີ່ເປັນເຄື່ອງຈັກແນກພວກຍິງພົມຈັນທີ່ມີບັນຍາອອກຈາກພວກທີ່ໃຈ.

ເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້ຳ ແລະ ມະຫັດສະຈັນອັນສູງສຸດຂອງພຣະຄຣິດ

ມີເວລາໜ່ວງໜ່ວງຢູ່ເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງກະທຳພຣະກິດອັນສູງສຸດຂອງພຣະອົງ—ການໃຫ້ລາຊາໂຮເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບຂ່າວວ່າ, “ລາຊາໂຮກຳລັງປ່ວຍ. ຂໍພຣະອົງສະເດັດມາ ແລະ ດູແລລາວ.” ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສະເດັດໄປໃນທັນທີ.

ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ກ່າວວ່າ ພວກສາວົກໄດ້ສະດຸດໃນເລື່ອງນີ້. ພວກເຂົາສົ່ງໃສວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຈະຊ່ວຍເພື່ອນຂອງພຣະອົງ, ຫຼືສຳແດງລົດອຳນາດຂອງພຣະອົງໃນຖານະພຣະເມຊີອາ. ແຕ່ພຣະອົງຊົງລໍຖ້າ.

ໃນການຊັກຊ້າທີ່ຈະໄປຫາລາຊາໂຮ

ພຣະຄຣິດມີຈຸດປະສົງແຫ່ງຄວາມເມດຕາຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະອົງ. ພຣະອົງຊັກຊ້າຢູ່

ເພື່ອວ່າໂດຍການຊົງບຸກລາຊາໂຮໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ

ພຣະອົງຈະຊົງປະທານຫຼັກຖານອີກປະການໜຶ່ງແກ່ຊົນຊາດຂອງພຣະອົງຜູ້ດຶກນໍ້າແລະບໍ່ເຊື່ອ

ວ່າແທ້ຈິງແລ້ວພຣະອົງແມ່ນ “ການພົ້ນຄົນຊີວິດ ແລະ ຊີວິດ.”

ພຣະອົງບໍ່ປະສົງຈະລະເທົາຄວາມຫວັງທັງສົນສຳລັບປະຊາຊົນນັ້ນ

ຄືຝູງແກະຜູ້ທຸກຍາກແລະຫລົງທາງແຫ່ງວົງວານອິສະຣາເອນ.

ພຣະທັຍຂອງພຣະອົງແຕກສະຫລາຍເນື່ອງເພາະຄວາມບໍ່ກັບໃຈຂອງເຂົາທັງຫລາຍ. ໃນພຣະເມດຕາ

ພຣະອົງມຸ່ງໝາຍທີ່ຈະປະທານຫຼັກຖານອີກປະການໜຶ່ງແກ່ເຂົາທັງຫລາຍ ວ່າພຣະອົງແມ່ນພຣະຜູ້ພົ້ນຜູ້

ພຣະອົງຜູ້ດຽວທີ່ສາມາດນຳຊີວິດແລະຄວາມອະມະຕະມາເປີດເຜີຍໃຫ້ປະຈັກ.

ນີ້ຈະເປັນຫຼັກຖານທີ່ພວກປະໂລຫິດຈະບໍ່ອາດບົດເບືອນຄວາມໝາຍໄດ້.

ນີ້ແຫລະເປັນເຫດແຫ່ງການຊັກຊ້າຂອງພຣະອົງໃນການໄປເບີກທານ.” The Desire of Ages, 529.

ພຣະອົງໄດ້ຖ່ວງເວລາຢູ່ເພື່ອປະທານຫຼັກຖານອີກປະການໜຶ່ງແກ່ເຂົາທັງຫຼາຍ

ວ່າພຣະອົງມີອິດທິພົນທີ່ຈະນຳຄົນຕາຍໃຫ້ຄົນມີຊີວິດໄດ້.

ການອັດສະຈັນອັນສູງສຸດນີ້, ຄືການຊົງໃຫ້ລາຊາໂຮພົ້ນຄືນມາ,

ໄດ້ປະທັບຕາຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ເທິງພຣະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ

ເທິງການປະກາດອ້າງຂອງພຣະອົງວ່າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ.

ໃນເວລາແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄືນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງຊົງຍົກບັນດາພົມມະຈາລີຜູ້ສະຫຼຸດຂຶ້ນ.

ນີ້ເປັນພາບປະກອບຂອງຂະບວນການປະທັບຕາ. ບັນດາມົນເລື້ອຍຕົກກຳລັງຖືກປະທັບຕາ

ໂດຍເປັນພາບປະກອບຂອງການປະທັບຕາ 144,000 ຄົນ.

ບົດຮຽນຈາກລາຊາໂຮແມ່ນວ່າ ພຣະຄຣິດສາມາດນຳຜູ້ທີ່ຕາຍແລ້ວໃນການລ່ວງລະເມີດແລະບາບທັງຫລາຍ ໃຫ້ກັບມາມີຊີວິດໄດ້.

ໃນຂໍ້ຄວາມຕອນລາຊາຣັສ, ພຣະຄຣິດຊົງນຶມຄວາມຕາຍວ່າເປັນການນອນຫຼັບ.

ພວກເຂົາທັງໝົດກຳລັງນອນຫຼັບຢູ່, ພຣະອົງກຳລັງຊັກຊ້າຢູ່, ພຣະອົງຈະຊົງບັນດານໃຫ້ລ້າຊະໂຮຟຶນຄົນມາ, ນຳພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ຊີວິດ ແລະ ປະທັບຕາຂອງພຣະອົງໄວ້ທົ່ງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນການອັດສະຈັນອັນສູງສຸດແຫ່ງພຣະອົງ.

ໃນປະຫວັດສາດຂອງເຮົາ, ເມື່ອພຣະອົງປະທັບຕາ 144,000 ຄົນນັ້ນ, ພຣະອົງຍົກພວກເຂົາຂຶ້ນເປັນທຸງສັນຍານ.

ເຊກາຣີຍາກ່າວວ່າ ທຸງໝາຍນັ້ນເປັນດັ່ງອັນມະນຸດໃນມົງກຸດ. ນີ້ແມ່ນພຣະກົດອັນສູງສຸດທີ່ຊົງສວມມົງກຸດ.

ດ້ວຍການເທລົງມາແລະການເປີດເຜີຍຂອງຄວາມຈິງໃນປະຫວັດສາດຂອງຜ່າຍມົນເລີ, ເວລາແຫ່ງການລ່ຖ້ານນັ້ນເປັນໝາຍສຳຄັນເມື່ອພຣະອົງຊົງເປີດເຜີຍຄວາມຈິງ. ບັນໄດ, ທີມໂທດສະຫວັນຂຶ້ນແລະລົງ, ແມ່ນສະຖານທີ່ທີ່ຂະບວນການປະທັບຕາເກີດຂຶ້ນ.

ການເຂົ້າຢ່າງມີໃຈຊະນະ ແລະ ສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນ

ບັດນີ້ ພວກເຮົາພິຈາລະນາເຖິງການເຂົ້າໄປຢ່າງມີໃຈ. ຈົ່ງສັງເກດວ່າ ຊົດເຕີ້ໄວທ໌ ບຽບທຽບການເຂົ້າໄປຢ່າງມີໃຈນັ້ນກັບອັນໃດ ໃນ The Spirit of Prophecy, volume 4, page 250.

“ສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ຖືກປະກາດອອກໄປໂດຍອາໄສການໂຕ້ແຍ້ງເປັນຫຼັກ ແມ່ນແມ່ນວ່າຫຼັກຖານຈາກພຣະຄຳພີຈະແຈ້ງແລະເດັດຂາດກ່າມ. ມີອຳນາດອັນຜັກດັນປະກອບໄປກັບມັນ ຊຶ່ງໄດ້ສະເທືອນຈົດວິນຍານ. ບໍ່ມີຄວາມສົງໄສ ບໍ່ມີການຕັ້ງຄຳຖາມ. ໃນໂອກາດທີ່ພຣະຄຣິດສະເດັດເຂົ້າມາຄອນເຢຣູຊາເລັມຢ່າງມີໃຈ, ປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ໄດ້ຊຸມນຸມກັນມາຈາກທຸກສ່ວນຂອງແຜ່ນດິນເພື່ອຮັກສາງານສະຫລອງນັ້ນ ໄດ້ພາກັນໄປຍັງພູເຂົາໝາກກອກ, ແລະເມື່ອເຂົາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບຝູງຊົນທີ່ກຳລັງແຕ່ຫ້ອມພຣະເຢຊູຢູ່ນັ້ນ, ເຂົາກໍໄດ້ຮັບແຮງບັນດານໃຈແຫ່ງຫວັງເວລານັ້ນ ແລະໄດ້ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ສຽງຮ້ອງດັງກົກກ້ອງຂຶ້ນວ່າ, ‘ຂໍຊົງພຣະພອນແດ່ຜູ້ທີ່ສະເດັດມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ!’ [Matthew 21:9.] ໃນທຳນອງດຽວກັນນັ້ນ ບັນດາຜູ້ບໍ່ເຊື່ອທີ່ຫຼົງໄຫຼເຂົ້າໄປໃນການປະຊຸມຂອງພວກແອັດເວັນຕົສ—ບາງຄົນມາດ້ວຍຄວາມຢາກຮູ້ ບາງຄົນມາແຕ່ເພື່ອເຍາະເຍີ້ຍເທົ່ານັ້ນ—ກໍໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງອຳນາດອັນນຳໃຫ້ເຊື່ອ ທີ່ປະກອບຢູ່ກັບຂໍ້ຄວາມວ່າ, ‘ຈົ່ງເບີ້, ເຈົ້າບ່າວກຳລັງມາ!’”

ການເສັດເຂົ້າຢ່າງມີໃຈນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ.

ໃຫ້ພວກເຮົາອ່ານສົງຄ໌ ຊົດເຕີ້ໄວທ໌ ກ່າວໄວ້ກ່ຽວກັບການເສັດເຂົ້າຢ່າງມີໃຈ ໃນ The Youth Instructor, February 21, 1901.

ເວລາແຫ່ງການທີ່ພຣະຄຣິດສະເດັດເຂົ້າໄປໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ເປັນລະດູການທີ່ງົດງາມທີ່ສຸດຂອງປີ. ພູເຂົາໝາກກອກເທດຖືກປົກຄຸມໄປດ້ວຍສີຂຽວສົດ ແລະ ດັງໄມ້ທັງຫຼາຍກຳລັງດຽມດ້ວຍໃບໄມ້ນານາພັນ. ຈາກເຂດແຄວ້ນຕ່າງໆທີ່ຍັງອ້ອມນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ມາຮ່ວມໃນງານທຳນຽມນັ້ນ ດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາຢ່າງແຮງກ້າທີ່ຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູ.

ເປັນຫຍັງ? ເພາະວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຍິນເລື່ອງລາຊາຣັດ.

“ອັດສະຈັນອັນສູງສຸດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລັອດ ໃນການຊົງໃຫ້ລ້າຊະໂຮຟຶນຈາກຄວາມຕາຍ ໄດ້ສົ່ງຜົນອັນນຳອັດສະຈັນຕໍ່ປະຊາຊົນ ແລະຝູງຊົນຈຳນວນຫຼາຍອັນເປັນໄປດ້ວຍຄວາມຮ້ອນຮົນ ກໍໄດ້ຖືກດຶງດູດມາຍັງສະຖານທີ່ທີ່ພຣະເຢຊູກຳລັງພັກຢູ່.”

ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຊັກຊ້າຢູ່ເບິ່ງທາງນິກອນການເສັດເຂົ້າຢ່າງມີໃຈ.

ນໝາຍເຖິງເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າ.

ເມື່ອເວລາຍາມບ່າຍໄດ້ຜ່ານໄປເຄັ່ງໜັງແລ້ວ ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສົງສາວົກຂອງພຣະອົງໄປຍັງບ້ານເບັດຟາເກ ໂດຍຕັດວ່າ: “ຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນບ້ານທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ ແລະໃນທັນທີພວກເຈົ້າຈະພົບລາໂຕໜັງຖືກຜູກໄວ້ ແລະລູກຂອງມັນຢູ່ກັບມັນ; ຈົ່ງແກ້ພວກມັນ ແລະນຳພວກມັນມາຫາເຮົາ. ແລະຖ້າຜູ້ໃດຈະເວົ້າອັນໃດແກ່ພວກເຈົ້າ ພວກເຈົ້າຈົ່ງກ່າວວ່າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ພວກມັນ; ແລະໃນທັນທີເຂົາຈະປ່ອຍພວກມັນມາ.”

ນີ້ແມ່ນເທື່ອທຳອິດໃນລະຫວ່າງພັນທະກົດຂອງພຣະອົງທີ່ພຣະຄຣິດຊົງຍືນຍອມໃຫ້ຕົນເອງຂຶ້ນຂໍ້, ແລະພວກສາວົກໄດ້ຕີຄວາມສັງເກດເຫັນວ່າເປັນໝາຍສຳຄັນວ່າພຣະອົງກຳລັງຈະຊົງປະກາດໃຊ້ລັດອຳນາດ ແລະສິດອຳນາດແຫ່ງຄວາມເປັນກະສັດຂອງພຣະອົງ, ແລະຂຶ້ນຄອງຕຳແໜ່ງຂອງພຣະອົງເທິງບັນລັງຂອງດາວອິດ. ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິບັດພັນທະນັ້ນດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍືນດີ. ພວກເຂົາໄດ້ພົບລູກລານອ້ອມ, ແກ້ມັນອອກ, ແລະນຳມັນມາຫາພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງປະທັບເທິງມັນ. ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງປະທັບເທິງສັດນັ້ນ, ອາກາດກໍ່ຕົກໄປດ້ວຍສຽງໄຫຮ່ອ້ງແຫ່ງການສັນລະເສີນ ແລະໄຊຊະນະ. ພຣະອົງບໍ່ຊົງມີເຄື່ອງໝາຍພາຍນອກໃດໆຂອງພະລາຊະຖານະ, ບໍ່ຊົງນຸ່ງຫົ່ມສະຫຼອງແຫ່ງລັດ, ແລະບໍ່ມີທະຫານຕິດຕາມພຣະອົງ. ແຕ່ພຣະອົງຊົງຖືກຫ້ອມລ້ອມໂດຍກຸ່ມຄົນທີ່ຕື່ນໃຫວດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງ. ພຣະອົງຫາກຊົງໃຫ້ຄົນຕາຍຄົນມີຊີວິດ. ປະຊາຊົນຄິດວ່າພຣະອົງກຳລັງສະເດັດມາເພື່ອເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລັອດແຫ່ງອິດສະຣາເອນ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໃຜ?

ຫຼາຍຄົນຫຼອກຕົນເອງວ່າ ຊົ່ວໂມງແຫ່ງການປົດປ່ອຍຂອງອິສະຣາເອນໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ໃນຄວາມນຶກຄິດ ພວກເຂົາເຫັນກອງທັບໂຮມຖືກກະຈັດກະຈາຍ ແລະຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກເຢຣູຊາເລັມ ແລະຊົນຊາດຍິດເປັນເສລີອີກຄັ້ງຈາກແອກຂອງຜູ້ກົດຂີ່. ຄຳຖາມນັ້ນສົງຄົມກັນຈາກບາກສູ່ປາກວ່າ, “ໃນເວລານີ້ພຣະອົງຈະພົ້ນຟູອານາຈັກໃຫ້ແກ່ອິສະຣາເອນອີກຄັ້ງບໍ?” ຫຼາຍຄົນໃນຟູຊົນລະນິກເຖິງພຣະຄຳຂອງຜູ້ພະຍາກອນວ່າ: “ຈົ່ງປັດຍິນດີຢ່າງຍິ່ງ, ໂອ ທີດາແຫ່ງຊີໂອນ; ຈົ່ງໃຫ້ຮ້ອງ, ໂອ ທີດາແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມ: ຈົ່ງເບີ້, ກະສັດຂອງເຈົ້າສະເດັດມາຫາເຈົ້າແລ້ວ: ພຣະອົງຊອບທຳ ແລະຊົງນຳຄວາມພົ້ນມາ; ຖ້ອມພຣະອົງ, ແລະສະເດັດຂຶ້ນເທິງລາ.” ແຕ່ລະຄົນພະຍາຍາມໃຫ້ເຫັນອີກວ່າອີກຄົນໃນການຕອບຮັບຕໍ່ອະດີດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ. ສຽງໃຫ້ຮ້ອງກ້ອງສະຫ້ອນຈາກພູເຂົາແລະຫຼຸບເຂົາວ່າ, “ໂຮຊານນາແດ່ພຣະບຸດແຫ່ງດາວອິດ.” —ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທຸ່ງຄືນ— “ຂໍສັນລະເສີນຜູ້ທີ່ມີໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ໂຮຊານນາໃນບ່ອນສູງສຸດ.”

ບໍ່ມີສຽງໄວ້ທຸກ ຫຼືສຽງຮ້ອງຄຳຄວນໃດໆ ຖືກໄດ້ຍິນໃນຂະບວນແຫ່ນັ້ນ. ຜູ້ທີ່ເຄີຍຕາບອດມາກ່ອນ ແຕ່ດ່ວງຕາຂອງເຂົາໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍດີໂດຍພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ນຳໜ້າທາງ.

ໃຜເປັນຜູ້ນຳທາງ? ບັນດາຜູ້ທີ່ເຄີຍເປັນລາວດີເຊຍ.

ພວກເຂົາແອອັດເຂົ້າໄກ່ພຣະເຢຊູ ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ໜັງຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງຊຸບໃຫ້ພົ້ນຄົນຈາກຄວາມຕາຍໄດ້ນຳສັດທິພຣະອົງຊົງຂຶ້ນ. ຜູ້ທີ່ເຄີຍຫຼຸບວາດແລະເປັນໄປ ບັດນີ້ໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍດີແລ້ວ ໄດ້ຊ່ວຍເພີນສຽງໂຮຊານນາອັນຊື່ນບານໃຫ້ດັງຂຶ້ນ. ຄົນງ່ອຍເປ້ຍ, ບັດນີ້ຕົນໄດ້ແລ້ວ, ໄດ້ຫັກກົງປາມ ແລະປູລົງໄວ້ຕາມທາງທິພຣະອົງສະເດັດຜ່ານ.

“ຄົນຂີ້ທູດ, ຜູ້ທີ່ເຄີຍຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກສັງຄົມ, ບັດນີ້ໄດ້ຢູ່ຫຼິ້ນນັ້ນ, ຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດໂດຍລັດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລັອດ.

ລາວໄດ້ບໍ່ເຮືອຄຸມຂອງຕົນລົງໃນທາງຂອງພຣະຜູ້ອ່ອນໃຫ້ລັອດ, ພ້ອມກັບຮ້ອງປະກາດວ່າ,
'ຈົ່ງຂອບພຣະຄຸນແດ່ພຣະຢາເວ; ເພາະພຣະອົງຊົງດຶງາມ:
ເພາະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ.'"

ຊາຍຜູ້ທີ່ເຄີຍຖືກຜືນຮົງແລະໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍນັ້ນກຢູ່ຫຼິ້ນດ້ວຍ, ບັດນີ້ມີຈິດໃຈປົກກະຕິແລ້ວ,
ແລະໄດ້ເພີ່ມຄຳພະຍານຂອງຕົນວ່າ: "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳການຍົງໃຫຍ່ເພື່ອຂ້ານ້ອຍ,
ດ້ວຍເຫດນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຍິນດີ."

ຜູ້ຕາຍທີ່ໄດ້ຟື້ນຄືນຊີວິດຢູ່ຫຼິ້ນນັ້ນ ແລະສັນລະເສີນພຣະອົງ.
ແມ່ໝ້າຍແລະລູກກຳພ້າໄດ້ເລົ່າເຖິງພຣະລາຊະກິດອັນອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງ. ເດັກນ້ອຍນ້ອຍໆ,
ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຮັກສາຈາກພະຍາດ, ແລະຜູ້ທີ່ຖືກນຳກັບມາຈາກຫຼຸມຝັ່ງສົບ,
ໄດ້ໃຮຍກົງປາມແລະດອກໄມ້ລົງຕາມທາງຂອງພຣະຜູ້ຖ້າ.

ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງພ່ານກັບຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຄົນຍາກຈົນ, ອັນໝາຍເຖິງເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າ.

ເປັນຫຍັງ? ເພາະວ່າພຣະອົງກຳລັງຈະຊົງເທລົງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ
ແລະເປີດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາທັງຫຼາຍ ຊຶ່ງໝາຍເຖິງສຽງຮ້ອງໃນເວລາທຸ່ງຄືນ.

ໃນເລື່ອງນີ້ພຣະອົງກຳລັງສະເດັດມາໃນຖານະກະສັດ ໂດຍອ້າງເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.
ພຣະເຢຊູສະເດັດມາເພື່ອຮັບລາຊະອານາຈັກໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ຫຼື? ແມ່ນແລ້ວ.

ນິຕິການເສັດເຂົ້າຢ່າງມີໄຊຊະນະ, ແລະຈະມີຜູ້ທີ່ປະກາດສຽງຮ້ອງຍາມທຸ່ງຄືນ.

ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໃຜ? ພວກເຂົາຄືບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກປ່ຽນແປງໂດຍຣິດອຳນາດຂອງພຣະຄຣິດ.

ຂໍ້ຄວາມແຫ່ງຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຄຣິດ,
ພຣະອຳນາດຂອງພຣະອົງທີ່ປ່ຽນແປງພວກເຮົາຈາກຄົນຕາບອດໃຫ້ເຫັນ, ຈາກຄົນຕາຍໃຫ້ມີຊີວິດ,
ຈາກຄົນຂີ້ທູດໃຫ້ບໍລິສຸດ, ໄດ້ຖືກນຳສົ່ງຢູ່ໃນປະຫວັດຂອງການເສັດເຂົ້າຢ່າງມີໄຊຊະນະ,
ຊຶ່ງເປັນພາບລ່ວງໜ້າຂອງສຽງຮ້ອງໃນຍາມທຸ່ງຄືນ. ສົ່ງໃດເປັນຜູ້ນຳສົ່ງຂໍ້ຄວາມນັ້ນ?

ພຣະຄຣິດກຳລັງຊົງຂຶ້ນຫຍັງ? ລາຕົວໜຶ່ງ. ມັນຄືຂ່າວສານແຫ່ງອິດສະລາມ
ທີ່ນຳຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຄຣິດ.

ໃນປີ 1840, ການຊົງເສີມອຳນາດຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ
ໄດ້ເຊື່ອມໂຍງກັບການຖືກຫັກຫຳມຂອງອິດສະລາມ. ຂ່າວສານອົງທຳອິດນຳໄປສູ່ຂ່າວສານອົງທີສອງ;
ທັງສອງບໍ່ອາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້.

ຂ່າວສານທຳອິດນຳພາຂ່າວສານທີສອງ.

ຂໍ້ຄວາມທຳອິດໄດ້ຮັບການຍືນຍັນເມື່ອອິດສະລາມຖືກຍັບຍັ້ງໄວ້ ອັນເປັນການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນ.
ການຍືນຍັນນີ້ໄດ້ເສີມພະລັງໃຫ້ແກ່ຂໍ້ຄວາມຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ
ແລະໄດ້ນຳໄປສູ່ການທົບວກໂປເຕສຕັ້ງບົດປະຕູຂອງພວກເຂົາຕໍ່ຕົນມັນ.

ການປົດປະຕູຂອງບັນດາໂບດໂປຣແຕສຕັນ ແມ່ນການປະຕິເສດຂ່າວສານແຫ່ງອິດສະລາມ.

ປະຫວັດສາດຂອງພວກມົນເລໂທ ເປັນເງົາພະຍາກອນລ່ວງໜ້າຂອງປະຫວັດສາດຂອງພວກເຮົາ.

ຂ່າວສານເລື່ອງຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຄຣິດ ໃນເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາຂອງ 144,000
ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເທພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງອອກມາ

ແລະຊົງເປີດເຜີຍພຣະຄຳພີໃຫ້ແກ່ຊາວລາໂອດີຊຍ ແລະພວກຄົນຂີ້ທູດແຫ່ງອັດເວັນຕົສົມ
ກຳຖືກນຳໄປອົກຄົງໂດຍລາ—ຂ່າວສານແຫ່ງອິສລາມ.

ໃນລະດູຮ້ອນແລະລະດູໃບໄມ້ຫຼົ້ນ ປີ 1844 ໄດ້ມີການປະກາດວ່າ, “ຈົ່ງເບີ້, ເຈົ້າບ່າວກຳລັງມາ,” ໃນເວລານັ້ນ
ຄົນສອງຈຳພວກທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຍິງພົມມະຈາຣີທີ່ສະຫຼາດແລະທົ່ງ
ໄດ້ບາກດີຢ່າງຊັດເຈນ—ຈຳພວກໜຶ່ງຜູ້ຄອຍຖ້າການປາກົດຂອງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຍືນດີ
ແລະໄດ້ຕຽມຕົວຢ່າງພາກພຽນເພື່ອຈະໄປພົບພຣະອົງ; ອີກຈຳພວກໜຶ່ງຊົງຖືກຊັກນຳໂດຍຄວາມຢ້ານ
ແລະປະຕິບັດໄປຕາມແຮງກະຕຸ້ນ ໄດ້ພິຈາລະນາແຕ່ທິດສະດີຂອງຄວາມຈິງ ແຕ່ຂາດພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໃນຄຳອຸປະມາ ເມື່ອເຈົ້າບ່າວມາເຖິງ, “ບັນດາຜູ້ທີ່ພ້ອມແລ້ວກໍໄດ້ເຂົ້າໄປກັບລາວໃນງານມົງຄຸດ.”
ການມາຂອງເຈົ້າບ່າວ ທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃຫ້ເຫັນໃນທຶນ ເກດິຂຶ້ນກ່ອນງານມົງຄຸດ.
ງານມົງຄຸດເປັນຕົວແທນເຖິງການທີ່ພຣະຄຣິດຊົງຮັບອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. . . .” The Great
Controversy, 427

ການເສັດເຂົ້າຢ່າງມີໄຊ ແມ່ນການສະເດັດມາຂອງກະສັດ. ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ພຣະອົງຊົງຮັບອານາຈັກ.
ນີ້ແມ່ນການເສັດເຂົ້າຢ່າງມີໄຊ.

ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ຄົນສອງຈຳພວກກຳລັງຖືກປະທັບຕາເຂົ້າສູ່ຊະຕາກຳຂອງຕົນ.

ການປະກາດວ່າ, “ເບີ້ເຖີດ, ເຈົ້າບ່າວກຳລັງສະເດັດມາ,” ໃນລະດູຮ້ອນຂອງປີ 1844
ໄດ້ນຳຄົນຫຼາຍພັນຄົນໃຫ້ຄາດຫວັງການສະເດັດມາຂອງພຣະເຈົ້າໃນທັນທີ. ໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້
ເຈົ້າບ່າວໄດ້ສະເດັດມາ, ບໍ່ແມ່ນມາຍັງໂລກດັ້ງທີ່ປະຊາຊົນຄາດໝາຍໄວ້,
ແຕ່ສະເດັດໄປຫາຜູ້ຊົງພຣະຊົນນິລັນດອນໃນສະຫວັນ, ເພື່ອເຂົ້າສູ່ພິທີອະພິເສກ,
ຄືການຮັບເອົາອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. “ບັນດາຜູ້ທີ່ພ້ອມແລ້ວກໍໄດ້ເຂົ້າໄປກັບພຣະອົງສູ່ພິທີອະພິເສກ:
ແລະປະຕູກໍໄດ້—ຫຍັງ?—”ຖືກປິດລົງ.” ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຈະເຂົ້າຮ່ວມໃນພິທີອະພິເສກນັ້ນດ້ວຍຕົນເອງ;
ເພາະພິທີນັ້ນເກດິຂຶ້ນໃນສະຫວັນ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຍັງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
ບັນດາຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດຈະຕ້ອງ “ຄອຍຖ້າອົງພຣະຜູ້ບັນນາຍຂອງພວກເຂົາ,
ເມື່ອພຣະອົງຈະກັບມາຈາກງານອະພິເສກ.” ລູກ 12:36.
ແຕ່ພວກເຂົາຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈພຣະກິດຂອງພຣະອົງ, ແລະຈະຕ້ອງຕິດຕາມພຣະອົງໂດຍຄວາມເຊື່ອ
ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າໄປຕາມພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຄວາມໝາຍນີ້ ຈົ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ
ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປສູ່ພິທີອະພິເສກ.” The Great Controversy, 427.

ຂໍ້ອ້າງອີງຈາກພຣະຄຳພີເກືອກັບເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າ

ພຣະຄຳພີບາງຂໍ້ໄດ້ນັ້ນໃຫ້ເຫັນເຖິງໄລຍະເວລາແຫ່ງການລ່ຖ້າ. ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາຂໍ້ເຫຼັ້ນນັ້ນຢ່າງໄວ
ແລະຈົບລົງດ້ວຍຖ້ອຍຄຳຂອງຊິດເຕີໄວທ໌.

ເມື່ອເຈົ້າບ່າວຊັກຊ້າຢູ່, ພວກນາງທັງໝົດກຳລັງວຽນອນແລະຫຼົ່ມໄປ. ມັດທາຍ 25:5.

ຢູ່ທຶນນີ້, ວັນທີ 22 ມີນາ, 1844, ໂດຍອ້າງເຖິງໄລຍະເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ.

ວັນທີ 22 ມີນາ 1844 ບໍ່ແມ່ນການກຳນົດລ່ວງໜ້າໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ.
ມັນເປັນວັນທີ່ພິພິດພິດເກດິຂຶ້ນໄດ້ເຂົ້າໃຈຜິດ, ແຕ່ມັນໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກດິຄວາມຜິດຫວັງຄົງທຳອິດ
ແລະເປັນເຄື່ອງໝາຍບອກເຖິງໄລຍະເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ.

ພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວອ້າງວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງກໍ່ໃຫ້ເກດິເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ.
ສົງຄາມໃຫ້ມັນເກດິຂຶ້ນແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງປະຊາຊົນ: ‘ເຖິງແມ່ນນິມິດນັ້ນຈະເບີ້ຄືວ່າຊັກຊ້າ
ຈົ່ງຄອຍມັນໄວ້ ເພາະວ່າມັນຈະບໍ່ຊັກຊ້າ ມັນບໍ່ໄດ້ຕົວ.’

ຜູ້ໃດທີ່ຄອຍຖ້າ ແລະມາເຖິງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້ວັນ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນສຸກ. ແຕ່ຜ່ານເຈົ້າ
ຈົ່ງໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍ; ເພາະວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ພັກຜ່ອນ
ແລະຈະຢືນຢູ່ໃນສ່ວນອັນເປັນຂອງເຈົ້າໃນວາລະສຸດທ້າຍແຫ່ງບັນດາວັນ. ດານເອນ 12:12-13.

ທ່ານສາມາດອ່ານສິ່ງນີ້ໄດ້ສອງແນວທາງ. ບໍ່ວ່າຈະອ່ານແນວໃດກໍຕາມ:

ຜູ້ໃດທີ່ອິດທິນຄອຍຖ້າ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນສຸກ, ແລະຜູ້ໃດທີ່ມາເຖິງ 1335 ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນສຸກ. ແຕ່ສ່ວນເຈົ້າ
ຈົ່ງໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າຈົນວາລະສຸດທ້າຍຈະມາເຖິງ; ເພາະວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ພັກຜ່ອນ
ແລະຈະຢືນຢູ່ໃນສ່ວນມໍລະດົກຂອງເຈົ້າ ໃນບັນປາຍແຫ່ງບັນດາວັນ.

ພອນແຫ່ງການມາເຖິງ 1335

ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເກືອກັບການບັນລຸຈຸດສິ້ນສຸດຂອງຄໍາພະຍາກອນເວລາເທົ່ານັ້ນ. 1335 ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1843
ຢູ່ໃນແຜນພູມ. ພອນນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຈຸດສິ້ນສຸດຂອງຄໍາພະຍາກອນເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ແມ່ນປະສົບການແຫ່ງເວລາຄອຍຖ້າ. ພອນນັ້ນເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງເວລາຄອຍຖ້າ ແລະ ວັນທີ 22 ຕຸລາ
1844. ນີ້ແມ່ນບ່ອນທີ່ທ່ານຄວນຈະຄອຍຖ້າ. "ຜູ້ໃດຄອຍຖ້າກໍເປັນສຸກ."

ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈະຊົງຄອຍຖ້າ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງສຳແດງພຣະຄຸນແກ່ພວກທ່ານ, ແລະດັ່ງນັ້ນ
ພຣະອົງຈະຊົງຖືກຍົກຂຶ້ນ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງເມດຕາຕໍ່ພວກທ່ານ; ເພາະວ່າ
ພຣະເຢເຮອາຄີພຣະເຈົ້າແຫ່ງການພິພາກສາ: ບຸກຄົນທັງປວງທີ່ຄອຍຖ້າພຣະອົງນັ້ນ ກໍເປັນສຸກ. ອີສາຍາ
30:18.

ການຄອຍຖ້ານັ້ນແມ່ນຈາກເວລາແຫ່ງການຄອຍຖ້າໄປຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.
ຖ້າທ່ານກຳລັງຄອຍຖ້າພຣະອົງ, ທ່ານຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ.

ເພາະວ່ານິມິດນັ້ນຍັງມີໄວສຳລັບເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້, ແຕ່ໃນບັນປາຍມັນຈະເວົ້າ ແລະຈະບໍ່ມີສາ;
ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະຊັກຊ້າ ກໍຈົ່ງຄອຍຖ້າມັນເຖິງ; ເພາະວ່າມັນຈະມາແນ່ນອນ ແລະຈະບໍ່ຊັກຊ້າ. ຮາບາກຸກ
2:3.

ການເຂົ້າໃຈຜິດຂອງພວກມົນເລໂຮດໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດເວລາແຫ່ງການລໍຖ້າ.
ນິມິດນັ້ນມີໄວສຳລັບເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້—ວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ມັນຈະບໍ່ຫຼອກລວງ,
ແຕ່ພວກທ່ານຈະຄິດວ່າມັນຊັກຊ້າເພາະການເຂົ້າໃຈຜິດ.

ພຣະອົງຊົງອອກແບບຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດນັ້ນບໍ່? ແມ່ນແລ້ວ. ຊົດເຕີ້ໄວທ໌ ກ່າວໄວ້ເຊັ່ນນັ້ນ.

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດນັ້ນຜ່ານແຜນພາບ 1843. ວິນລຽມ ມົນເລີ ກ່າວວ່າ
ທ່ານບໍ່ເຄີຍປະກາດຢ່າງສຸດທ້າຍແນ່ນອນວ່າແມ່ນ 1843, ແຕ່ໃນປີ 1843 ພວກພົນອົງໄດ້ຂໍໃຫ້ທ່ານຖອນຄຳວ່າ
"if" ອອກ ແລະກຳນົດ 1843 ເປັນຫຼັກໝາຍ. ຊົດເຕີ້ໄວທ໌ ກ່າວວ່າ ນີ້ແມ່ນຫຼັກໝາຍທາງຄຳພະຍາກອນ
ເປັນການສຳເລັດຕາມ Habakkuk 2. ຫຼັກໝາຍນີ້, ທີ່ໄດ້ກຳນົດ 1843 ຢ່າງເດັດຂາດ,
ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ.

"ຕາທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ຖືກເຫັນໃນປີ 1843 ແລະ 1844 ນັ້ນ ເປັນສຸກ.
ຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແລ້ວ. ແລະບໍ່ຄວນມີການຊັກຊ້າໃນການປະກາດຂ່າວສານນັ້ນຊ້ຳອີກ,
ເພາະວ່າໝາຍສຳຄັນແຫ່ງຍຸກສະໄໝກຳລັງສຳເລັດຕາມຢູ່; ພາລະກົດປັດທັຍຕ້ອງຖືກກະທຳໃຫ້ສຳເລັດ.
ຈະມີພາລະກົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຖືກກະທຳໃນເວລາອັນສັ້ນ. ອີກບໍ່ຊ້າ
ຂ່າວສານຫຼັກຈະຖືກປະທານຕາມການຊົງແຕ່ງຕັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງຈະຂະຫຍາຍຕົວເປັນສຽງຮ້ອງອັນດັງ.
ແລ້ວດານເອນຈະຢືນຢູ່ໃນສ່ວນຂອງຕົນ, ເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍາຍາມຂອງຕົນ." Manuscript Releases,
volume 21, 437.

ຈົງພິຈາລະນາ ດານຕີອນ 12:12-13: “ຜູ້ໃດທີ່ອອກຖ້າ ແລະມາເຖິງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້ວັນ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນສຸກ.”—“ຜູ້ໃດທີ່ມາເຖິງ 1335 ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນສຸກ. ຜູ້ໃດທີ່ມາເຖິງ 1843 ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນສຸກ,” ນັ້ນແມ່ນຂໍ້ 12.

ຂໍ້ 13:

ແຕ່ທ່ານຈົ່ງໄປຕາມທາງຂອງທ່ານຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍ; ເພາະທ່ານຈະໄດ້ພັກຜ່ອນ,
ແລະຈະຢືນຢູ່ໃນສ່ວນຂອງທ່ານໃນວາລະສຸດທ້າຍແຫ່ງບັນດາວັນ. ດານຕີອນ 12:12-13.

ນາງ White ໄດ້ເຊື່ອມໂຍງຂໍ້ 12 ແລະ 13 ເຂົ້າດ້ວຍກັນ ໂດຍກ່າວວ່າ ພຣະພອນຂອງ 1335 ໄດ້ສຳເລັດໃນປີ 1843 ແລະ 1844. ສົງນີ້ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບຈຸດໜຶ່ງໃນເວລາ
ແຕ່ກ່ຽວກັບບັນດາຜູ້ທີ່ອອກຖ້າການເສັດສະເດັດເຂົ້ານະຄອນເຢຣູຊາເລັມຍ່າງມີໄຊຊະນະໂດຍພຣະຄຣິດ,
ຮັບຮູ້ທຸດສະຫວັນທັງຫຼາຍທີ່ກຳລັງຂຶ້ນແລະລົງບັນໄດ, ແລະເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະທານແຜ່ນສອງແຜ່ນແຫ່ງພັນທະສັນຍາແກ່ພວກເຂົາ.